

The book is owned by ชลัท ลุประสิทธิ์
Type to Word document by ชลัท ลุประสิทธิ์
Convert to PDF format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only.

Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

เขียนพจน์

โดย

ป. อินทรปาลิต

"คาดีแล็ค" คันใหม่เยี่ยมสี่เขี้ยวสดจืดเป็นสง่าผ่าเผยอยู่หน้าโรงเก็บรถยนต์ในบ้าน "พัชรภรณ์" อาเสี่ย กิมหงวนของเพ็งซื้อมาเมื่อเช้านี้หลังจากอยู่ได้นำไปจดทะเบียนให้เรียบร้อยแล้วก็นำรถเก๋งคันงามมามอบให้กับ เสี่ยหงวนของเรา พร้อมด้วยเครื่องมือเครื่องใช้ประจำรถโดยถูกต้อง

ช่างพิต และ คอมปราโดร์ ของอู่รถยนต์ลากลับไปแล้ว ๔สหายกับเจ้าคุณ บัจฉริก ๕ กำลังยื่นหอมล้อม ชมรถเก๋งคันนี้ซึ่งราคาของมันนับแสน มีศักดิ์สูงกว่ารถยนต์ยี่ห้ออื่น ๆ

นิกรคนเดียวที่ไม่รู้สึกพอใจเท่าใดนัก เขายืนกินมะยมกับมะดันดองที่เขาใช้ให้คนออกไปซื้อมาให้เขาอย่าง เอร์ดีอ้อย

ดร. ดิเรก เอี่ยมมือกดแตรไฟฟ้าเบา ๆ แล้วหัวเราะหันมาทางนิกร

"เข้าที่ไวยกร มองตรงไหนดูสวยงามไปหมดทั้งนั้นอย่างนี้ถ้าเราเป็นหนุ่มหว่านีสัก ๑๐ ปี ขับไปทางไหนรับ รองสาว ๆ เห็นเข้าน้ำลายไหลยืดเลย"

นายจอมทะเล้นสันศีระชะ ถ่มเม็ดมะยมดั่งปืด ฎุกหน้าพลพอดี

"ไม่ได้สติ รถยนต์เรามีอยู่ตั้ง ๔-๕ คันไม่รู้ว่าจะซื้อมาทำบิดาอะไรกัน "

กิมหงวนลืมหูลิง หันควับมาทางนิกร

"แกมันกระดุกขัดมัน จะซื้อหาอะไรก็เสียตายนามจริง ๆ เกอะวะ ตายไปแล้วแกเอาเงินทองไปได้หรือ รถอย่างนี้ละเขาซื้อมาประดับบารมีไวย ขับไปทางไหนใครก็รู้ว่าเจ้าของรถจะต้องเป็นมหาเศรษฐีขนาดหนัก แม้ กระทั่งตำรวจจรรยาเห็นเข้าก็ไม่กล้าเรียกตรวจใบขับขี่ กันเป็นมหาเศรษฐีที่มีเงินนับร้อยล้าน กันก็ต้องทำตัวให้ เหมาะสมประกาศความมั่งมีของกันให้โลกรู้ ชี "คาดีแล็ค" หมู่มากลั้วรานไปหมดรถของกันมันล้ำสมัยไวย "บูอิค" ของดิเรกหรือ สมัยนี้ "บูอิค" เป็นรถยนต์ที่ไม่ใคร่จะมีความหมายอะไรแล้ว คนที่เห็นเข้าเขาไม่เชื่อว่าเป็นรถของเรา เข้าใจว่าเป็นรถทางราชการที่ให้เราขอยืมใช้"

นิกรพยักหน้าหงิก ๆ

"ตามใจแกเถอะ เงินทองของแกไม่ใช่ของกันถ้าใจกันละก้อ ซื้อรถบดถนนดีกว่า สั่งพิเศษจากเมืองนอก ให้ทำเป็นรถเก๋งแบบตรวจการ ถนนในกรุงเทพฯ ๕ แกก็รู้แล้วว่าเติมไปด้วยหลุมและบ่อ กันมีรถบดถนนขับไปทาง ไหนก็ได้ช่วยเทศบาลบดทับถนนให้เรียบร้อย นับว่าได้บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนคนเดินถนน บางที ปีหน้าถ้าอัฐพิศเหลือใช้กันจะสั่งรถบดถนนมาขี่เล่นสักคัน"

พลหัวเราะหึ ๆ

"แล้วดิ้งต่างว่าแกจะไปเที่ยวบางปู เกมก็ต้องเสียเวลาแยหรือ"

นายพัชรภรณ์ยิ้ม

"อ้อ มันก็ต้องเสียเวลาบ้างละ เพราะรถบดถนนมันวิ่งได้เร็วขนาดรถเจ็ยกองเท่านั้นนี่หว่า แต่จะแปลกอะไรวะ สมมติว่าเราจะไปเที่ยวเต็นท์บางปูเช้าวันอาทิตย์ เราก็ออกจากกรุงเทพ ฯ ตั้งแต่ ๒ทุ่มคืนวันเสาร์จะไปสว่างปากน้ำพอดี แล้วในราว ๔ โมงเช้าก็ถึงบางปูไม่เห็นจะลำบากอะไร"

ทุก ๆ คนอดหัวเราะไม่ได้ เสียหვნกกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

"ไปเที่ยวกันเถอะวะพวกเรา ลองรถเล่นไปหาข้าวเย็นกินกันเลย ก็โมงแล้วละอ้ายกร"

นิกรยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วยิ้มแห้ง ๆ

"เพิ่ง ๒ โมงเช้าเท่านั้น ลานมันขาดมาเดือนกว่าแล้ว มองที่ไร ๒ โมงเช้าทุกที"

กิมหვნกคว่ำข้อมือข้างซ้ายของพลยกขึ้นมองดูนาฬิกามันเป็นเวลา ๑๗.๐๐ น. เศษ เขากล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

"ไปไว้ยพวกเรา บึงออกนอกเมืองแล้วอ้อมไปกินไก่ย่างที่ชายทะเล"

นิกรจู้ปาก

"แนไปเลย ใครเป็นเจ้าของมือละตกลงกันเสียก่อน"

ดร. ดิเรยกยกฝ่ามือผลัดหน้านายจอมทะเล้นด้วยความหมั่นไส้

"โธ่เอ๊ย อ้ายเวร ตั้งแต่คบกันมาฉันไม่เห็นแกเป็นเจ้าของมือสักครั้งเดียว แกล้งเป็นเจ้าของมือสำหรับอาหารและเหล้ามือเย็นนี้ได้ไหมละ"

นิกรชักฉิว

"หน้อย เลี้ยงเพื่อนและพ่อตารวม ๕ คนมันจะลุ่มจมเชียหรือวะ ไปกูเลี้ยงเองวันนี้ แต่ว่าชายทะเลมันต่ำเกินไป ไปที่อื่นดีกว่า"

"ที่ไหนละ" พลถาม

"ใต้ตุนโรงระบำจำป๊ะบำเพ็ญบุญชีวะ ล่อก็วยเดี่ยวเนื่อวักกันคนละ ๒ ซามอิมแบร์ไปเลย"

กิมหვნกลื่นน้ำลายเอือก

"ไม่ต้องหรืออ อ้ายกร ลำบากนักให้กันเป็นเจ้าของมือดีกว่า"

นิกรพยักหน้า

"นั่นนะซี กันก็ว่าอย่างนั้น ตกลงแกเป็นเจ้าของมือก็แล้วกัน มัวแต่แก่งแย่งกันอย่างนี้เสียเวลาเปล่า ๆ ไปไว้ยขึ้นรถ ไปกินไก่ย่าง ไชโย"

เจ้าคุณปัจจนึก ฯ หมั่นไส้เต็มทนก็ยกเท้าขวาเหยียดลูกแปดก้นนายจอมทะเล้นลูกเขยของท่านดั่งป้าบ

"นี่เนาะ หมั่นไส้นัก พอชวนไปกินละก็แคล่วคล่องว่องไวเชียว โธ่-ทำไมแกตะกะละตะกรามอย่างนั้นะอยากรู้เหลือเกิน"

นิกรหัวเราะ ยกมือลูบค้ำกัน ในเวลาเดียวกันนี้เองเจ้าแห้ว ก็เดินลงมาจากตึกใหญ่ตรงเข้ามาหาคณะพรรค ๔สหาย วันนี้เจ้าแห้วแต่งกายหรูหราผิดปกติสวมกางเกงซีกสกินสีเทาอ่อน เชิ้ตแพรแขนยาวสีขาววีดีใหม่ เยี่ยมกลับใจทั้งเสื้อกางเกง สวมรองเท้าหนังจระเข้ใหม่เอี่ยมเช่นเดียวกัน ๔สหายกับเจ้า คุณุณปัจจุบันนี้ ๕ ต่างจ้องตาเขม็งดูเจ้าแห้วเป็นตาเดียว เมื่อเจ้าแห้วเข้ามาหยุดยืนเบื้องหน้าทุกคนก็ได้กลิ่นน้ำหอมฝรั่งเศส ราคาขูดละลายบาทหอมกรุ่น และเสื้อเชิ้ตของเจ้าแห้วเป็นแพรสวิตอย่างบางจึงมองเห็นธนบัตรใบละร้อยบาทปักบ่อเริ่มแย้มในกระเป๋าสีเสื้อข้างซ้าย

"โอ๊ย" นิกรร้องลั่น "เสด็จไหนฝ่าบาท"

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

"อ้าว รับประทานประเดี๋ยวซึกกรากรับประทานผมเลย"

พลมองดูเจ้าแห้วอย่างแปลกใจ

"อ้อ มึงแต่งตัวหล่อยังงี้เชียวหรือวะ วานนี้กับวันนี้มันแตกต่างกันราวกับฟ้าดิน เมื่อวานแกนั่งกางเกงขาสั้น เก้าคร่ำคร่า สามเสื้อยืดขาด สกปรก แล้ววันนี้ก็ยังงี้ขึ้นมาละถึงแต่งเสียเรื่อยม"

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย

"รับประทานพระสังข์ถอดเงาะครับ รับประทานเย็นวานนี้เจ้าคุณศรี ๕ ท่านมาที่บ้าน รับประทานผมนำเครื่องดื่มไปเสิร์ฟให้ท่าน เจ้าคุณศรี ๕ ท่านตำหนิผมต่อหน้าท่านทั้งสองว่าแต่งตัวสกปรกรับประทาน พอเจ้าคุณศรี ๕ ลากลับคุณหญิงท่านเรียกผมเข้าไปตบหน้าเนีย ๓ที แล้วสั่งว่าต่อไปให้ผมแต่งตัวสวย ๆ จะได้ไม่ขายหน้าแขก รับประทานผมเลยเดะซีกสกินเข้าให้เลย"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ อดหัวเราะไม่ได้

"แล้วคุณหญิงเห็นแกแต่งตัวอย่างนี้หรือยัง"

"รับประทานเห็นแล้วครับ"

"อ้อ" ท่านเจ้าคุณอุทาน "คงถูกใจท่านละซี"

"ครับ รับประทานตบหน้าผมอีก ๓ทีแล้วบอกว่ารับประทานผมแต่งตัวโก้เกินหน้าพวกคุณ ๆ เหล่านี้ลำบากครับไม่รู้จะทำตัวยังไง" พุดจบเจ้าแห้วก็มองดู "คาคิแล็ค" เก่งแล้วกล่าวถามนิกร "รับประทานคุณซื้อมาหรือครับ"

"ปู่โธ" นิกรคราง "อย่าว่าแต่รถจริง ๆ เลยวะ รถเก๋งไซลานซ่ายังไม่ยอมซื้อ รถอ้ายหงวนไว้มั้ยไซรถของข้า"

เจ้าแห้วจู้ปาก

"รับประทานสวยมากเชียวครับ ความจริงมหาเศรษฐีผู้ยิ่งใหญ่ผู้ยิ่งใหญ่อย่างอาเสี้ย รับประทานต้องซื้อรถอย่างนี้จึงจะสม"

กิมหงวนยิ้มแค้นเมื่อถูกยอ

"ก็นั่นนะซี ข้าถึงซื้อมาประดับเกียรติยศ" พุดจบก็ล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทฉบับหนึ่ง ออกมาส่งให้เจ้าแห้ว "เอ้า... ข้าให้เอ็งเป็นรางวัล"

เจ้าแห้วสั้นศีรษะ และนับว่าเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เจ้าแห้วปฏิเสธ

"รับประทานขอบคุณครับ ผมมีใช้เหลือเพื่อแล้ว" พุดพลางตบกระเป่าเสื้อ

"รับประทานมีอยู่ ๓,๐๐๐ กว่า รับประทานที่ผมรีบลงมาจากรถก็เพื่อจะขอเชิญคุณทั้งสามและท่านเจ้าคุณไปรับประทานอาหารเย็นกับผม รับประทานอนุญาตให้ผมได้มีโอกาสเลี้ยงดูปู่เสื้อ อย่างเต็มที่สักครั้งเถอะนะครับ"

๔สหายและเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ยืนตะลึงไปตามกัน

"อ้อ...." ดร. ดิเรกครอง "เป็นแปลกมากแกไปร่ำรวยอะไรมาจากไหนวะ"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานเปล่าครับ แต่ว่ารับประทานผมตั้งใจมาหลายวันแล้วที่จะแสดงความกตัญญูตเวที ต่อพวกคุณง่าอย่าปฏิเสธเลยนะครับ"

นิกรปราดเข้ามาประชิดตัวเจ้าแห้ว

"หมายความว่า แกจะเลี้ยงดูเสื้อพวกเราในเย็นวันนี้และตลอดคืนนี้ยังงั้นอะ"

"ครับ"

นิกรหันมาพยักหน้ากับเพื่อนเกลอ และพ่อตาของเขา

"ตกลงไว้วพวกเรา ขึ้นรถได้ เอรารถไปลองฉายเล่นสักชั่วโมงแล้วไปกินข้าวกัน"

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ ไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมเจ้าแห้วถึงบังอาจเชิญท่านไปกินเลี้ยง แสดงว่าเจ้าแห้วมีเงินทองอย่างเหลือเฟือทีเดียว การแต่งกายของเจ้าแห้วก็ภาคภูมิราวกับว่าเป็นเสี่ยใหญ่

"เอ...อ้ายแห้ว เอ็งถูกลีตเตอร์หรือวะ"

"อ้อ๊ย รับประทานไม่เคยซื้อหรือครับ เล่นลีตเตอร์ี่ไม่ดีเคราะห์หามยามร้าย ซื้อลีตเตอร์ี่ปลอมรับประทานบังเอิญถูกรางวัล พอไปรับเงินรับประทานก็กลายเป็นผู้ต้องหาไปเลย"

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ หัวเราะหึ ๆ

"แล้วทำไมเอ็งถึงไ้แก่ภาคภูมิยังงั้นวะ"

นิกรพูดตัดบททันที

"ปู่ไ้ คุณพ่อไม่รู้จักซักใช้ได้เลี้ยงเอาตะหวักตะบวยอะไรกัน เมื่ออ้ายแห้วมันมีแก่ใจเลี้ยงเรา เราก็ไปให้มันเลี้ยงสิ้นเรื่อง"

"อูวะ ข้าอยากรู้นี่หว่า"

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วนี้วหน้า

"อย่าไปสนใจกับมันหน่อยเลยครับ อ้ายแห้วมันคนใช้เสงชวย บางทีก็แต่งตัวเหมือนขอทานเดินหากันบุญหรือสบ บางทีก็พื้พื้ไ้ห่ร้านราวกับลูกเจ้าคุณ"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"จริงครับ รับประทานผมมันเสงชวยมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว"

ดร. ดิเรกพูดขึ้นบ้าง

"เฮ้... ขึ้นรถไว้วัยพวกเรา ขอให้ฝรั่งลองขับคาคิแล็คดูหน่อยเถอะวะ ถ้ายังไงฝรั่งนี่ไอจะซื้อสักคัน"

เจ้าแห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

"รับประทานอย่าซื้อเลยครับ เพียงเท่านี้ผมก็จะรากเลือดตายอยู่แล้ว ตื่นนอนตั้งแต่ตี ๕กว่าจะทำความสะอาดรถทุก ๆ คันได้เรียบร้อยก็ไม่ต่ำกว่า ๒ โมงเช้า รับประทานถ้าคุณหมอซื้อรถใหม่ รับประทานผมลาออกแน่ ไปหาแข่งตีกอล์ฟ ๒ คูหาเปิดร้านค้าขาย รับประทานสบายใจกว่า "

๔ สหายและเจ้าคุณปัจฉิม ๔ กับเจ้าแห้วพากันขึ้นไปบนรถคาคิแล็คเก๋ง ดร. ดิเรกทำหน้าที่เป็นคนขับเจ้าแห้วกับเจ้าคุณปัจฉิม ๔ นั่งอยู่ด้วย ส่วนพล, นิกร, กิมหงวนนั่งข้างหลังรถ นายแพทย์หนุ่มไต่ถามเสียหงวนในเรื่องเข้าเกียร์และการใช้รถจนเข้าใจดีแล้ว เขาก็สตาร์ทเครื่องนำรถเก๋งคันใหญ่คลานออกไปจากบ้าน 'พัชรภรณ์' อย่างแช่มช้า คาคิแล็ควิ่งมาตามถนนพญาไทในอัตราความเร็วประมาณ ๒๐ ไมล์ต่อชั่วโมง ผ่านไปทางไหนใคร ๆ ก็พากันมองดูเป็นตาเดียว เจ้าคุณปัจฉิม ๔ หันมามองดูหน้าเจ้าแห้วบ่อย ๆ ในที่สุดอดรนทนไม่ได้ท่านก็กล่าวถามความจริงจากเจ้าแห้วอีก

"อ้ายแห้ว ถ้ามจริงเถอะวะ เอ็งไปมีโชคดีมาจากไหนทำไมเอ็งถึงร่ำรวยอย่างนี้ พกธนบัตรใบละร้อยตั้งปีก เบื่อเริ่มนุ่งกางเกงขากสกินใส่เสื้อแพรใส่เกือกหนังจรเข้"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานไม่มีอะไรหรอกครับ กระผมเรียนแล้วว่ากระผมเป็นคนเฮงชวย ขณะนี้โชคชะตากำลังเฮงรับประทานผมก็หาเงินใช้ได้คล่อง"

ดร. ดิเรกหันมาถาม

"รู้แล้วว่าหาเงินคล่อง แต่อยากจะทำอะไรที่สุจริตผิดกฎหมายไม่เอาหรือครับ"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานชั้นผมแล้ว รับประทานทำอะไรที่สุจริตผิดกฎหมายไม่เอาหรือครับ"

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ กล่าววว่า

"แล้วแกทำอะไรล่ะถึงได้เงินมาใช้คล่อง ๆ เช่นนี้"

เจ้าแห้วนิ่งอึ้งสักครู่

"รับประทาน บอกไม่ได้หรอกครับ ขึ้นบอกรับประทานคุณพลกระที่บผมแน่"

นายพัชรภรณ์หันมามองดูผู้ใช้แก่นแก้วของเขาทันที

"อ้ายแห้ว ฉันทสงสัยแกเสียแล้วละ" พลพุดอย่างเป็นงานเป็นการ "แกร่ำรวยอะไรมาวะ บอกให้รู้หน่อยเถอะ นำแกมีเงินด้วยการทุจริตคิดมิชอบกระมัง"

เจ้าแห้วหันมาทางนายพัชรภรณ์แล้วยิ้มแหย ๆ

"รับประทานเปล่าครับ"

"เปล่าแล้วแกเอาเงินที่ไหนมาใช้คล่องฟุ่มเฟือยเช่นนี้"

"ง่า....รับประทานบอกแล้วอย่าเตะผมนะครับ"

"เออ"

"ผม....ง่า....รับประทานผมรวยคาสีโนครับ แะะแะ รับประทานที่ผมหายไปในตอนกลางคืนแทบทุกคืน ผมแอบไปเล่นถั่วครับ"

พลหันมามีกับนิกร

"เป็นไง อ้ายแห้วเจริญขึ้นทุกวัน"

นิกรไม่สู้จะสนใจเท่าใดนัก

"ช่างมันเถอะวะ ของมันเล่นกันได้นี่หว่า"

เสียหวนกล่าวถามขึ้นทันที

"เอ็งไปเล่นที่บ่อนไหนวะ อ้ายแห้ว แล้วก็เล่นยังไงถึงได้ร่ำรวยจนผิดปรกติอย่างนี้"

"รับประทาน บ่อนเยาวราชครับ บ่อนการพนันเถื่อนที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย รับประทานที่นั่นล้วนแต่อาเสี่ยใหญ่ ๆ กระเป๋านักทั้งนั้น ดร. ดิเรกถามขึ้นบ้าง

"แล้วทำไมแกถึงเข้าไปเล่นกับเขาได้"

"รับประทานผมรู้จักกับคนดูต้นทางครับ"

พลว่า" แกจะเสียคนเสียแล้วอ้ายแห้วเอ๊ย"

"รับประทานมันเสียมานานแล้วนี่ครับ"

"ยังจะพูดดีอีก เดียวก็จะเชกกะบานเข้าให้หรือที่แกแอบไปเล่นถั่วบ่อย ๆ นะ แกเล่นได้เสมออย่างนี้"

"ได้เสมอแหละครับ รับประทานบางคืนก็ได้ตั้ง ๒,๐๐๐ บาท"

คราวนี้คณะพรรค ๔ สหายต่างสนใจกับเรื่องของเจ้าแห้วทันที

"แกมีวิธีเล่นยังไงวะ" เสียหวนถาม

"รับประทานคอยแทงตามอาเสี่ยใหญ่ครับ ถ้าหากว่าตาไหนอาเสี่ยใหญ่เขาโปะเงินลงไปช่องไหนนับจำนวนหมื่น รับประทานผมก็หยอดลงไปสองสามร้อย รับประทานถูกทุกทีเลยครับ มีอาเสี่ยร้านทองคนหนึ่งรับประทานเล่นเก่งมาก"

กิมหวนหัวเราะเบา ๆ

"รูปร่างเอวเล็กเอวบาง หัวเถิก ใส่ฟันทองเต็มปากไซ้ไหมละ"

"รับประทานถูกแล้วครับ ทำไมอาเสี่ยรู้จักล่ะครับ"

"ก็เข้าเป็นพ่อค่านีหว่า เข้าก็ต้องกว้างขวางในวงการค้าสิวะ อาเสี่ยที่เอ็งว่าชื่อไคว้ แต่ชื่อไทยว่าพิศาลชอบเล่นการพนันเท่า ๆ กับชอบผู้หญิง"

เจ้าแห้วลืมหูลง

"โอ....พูดถึงผู้หญิงนะครับ รับประทานที่คาสีโนมากมายหลายสิบคน คุณหญิงคุณนายตลอดจนสาวสังคมที่พากันไปเสียดังโศภที่นั่นหน้าดำหน้าแดงไปตามกัน"

เสียงหวนอมยิ้ม

"สวย ๆ มีไหมวะ"

"อ้อ...รับประทานสวย ๆ ทั้งนั้นแหละครับ เมื่อคืนวานขึ้นรับประทานผมพาไปนอนโรงแรมชะหนึ่งคน รับประทานเมียใครไม่ทราบครับ เสียจ๊ับยี่กีหมดตุตแอบไปนั่งร้องไห้ในมูมมิด รับประทานผมเห็นเข้าก็เข้าไปปลอบถามได้ความว่าเขาเงินทางบ้านมาเล่นจ๊ับยี่กีเสียไป ๓๐๐ บาท ไม่กล้ากลับบ้านกลัวรับประทานเท้า ผมเลย โอ.เค. ให้หล่อน ๕๐๐ บาทครับ แต่มีเงื่อนไขอย่างว่า แล้วผมก็เลยพาไปลุ่มหัวจมท้ายกับผมที่โรงแรมนครไทย รับประทานสาว ๆ สวย ๆ เยอะแยะครับ ลงสัการพันหมดตัวแล้วรับประทานง่ายเหลือเกิน ถึงจะเสียเงินมาหน่อย ก็ดีกว่าไปเที่ยวชุกชนตามช่องเป็นไหน ๆ"

นิกรหันมายิ้มกับพล

"อ้ายนี่มันแน่เหลือเกิน กลมเหมือนลูกบิลเลียดเอาทุกอย่าง คนอย่างอ้ายแห้วรับรองว่าไม่อดตายแน่"

นายพัชราภรณ์ยิ้มเล็กน้อย

"ซึกสนใจกับบ่อนการพนันนี้เสียแล้วโว้ย จริงอย่างที่อ้ายแห้วมันว่า ผู้หญิงที่เสียการพนันจนหมดกระเป๋ามันจะยอมขายตัวอย่างง่ายตายที่สุด โดยมีฐานะไม่ดีอยู่แล้ว เอาเงินทางบ้านไปเล่นเสียหมด ก็ต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะได้เงินมาใช้จ่ายทางบ้าน" แล้วพลก็ยกมือตบเท้าแห้ว "เฮ้ยอ้ายแห้ว ประเดี่ยวกินข้าวแล้ว พาพวกเราไปเที่ยวบ่อนคาสีโนเถื่อนหน่อยได้ไหมวะ"

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ หันควมมาทางพล

"ไม่เอาโว้ย ออย่าอุตริหน้อยเลย เคราะห์ห้ามยามร้ายถูกตำรวจจับอายเขาตายห่า ดีไม่ดีติดตรางด้วย การพนันประเภทหนึ่งนะเรื่องมันถึงติดคุกเขี้ยวนะแก"

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

"รับประทานผมรับรองครับ บ่อนนี้มีอิทธิพลมากเล่นกันอย่างใจครึม มีการตบมือให้ร้องเกรียวกราวตลอดเวลาเล่นมาหลายปีแล้วครับ รับประทานเจ้าของบ่อนเป็นผู้มีอิทธิพลใหญ่ยิ่ง ลองไปเที่ยวเล่นบ้างซีครับรับประทานผมอาสาพาไปเอง"

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ สิ้นศิริชะ

"การพนันเป็นอบายมุข ข้าไม่ชอบโว้ย"

"รับประทานไปเที่ยวเล่นเฉย ๆ ซีครับ ผิดนักมหาคว้ออน ๆ ให้ท่านสักตัวยังได้ อายูไม่เกิน ๒๔ รับประทานผมพูดให้ท่านเอง เกิงดูแม่คนไหนหน้าดำคร่ำเครียดพูดบ่ปีเดียวได้เลย รับประทานคืนนี้ให้ผมเป็นผู้นำเที่ยวหน้อยเถอะครับ"

ท่านเจ้าคุณยิ้มอาย ๆ

"ไม่เอาโว้ย ข้าแก่แล้ว"

กิมหวนพูดเสริมขึ้น

"ก็ลองปล่อยแกดูซีครับ ปู่โง่....เจ้าคุณคุณพระบางคนหนึ่งเหยียนแก่กว่าคุณอาตั้งหลายขวบ ยังคงสาว ๆ อายุ ๑๖-๑๗ ไม่เชื่อวันเสาร์ไปดูที่สนามม้าซีครับทายแกรนด์แสตนด์ อีหนูนั่งจอละกับท่านผู้ใหญ่ควรวคุณอา เยอะแยะไป"

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ เกิดพิตขึ้นทันที

"เอาไว้ว ไปก็ไป ผิดนักลองเล่นคาสีโนบ้าง อามีเงินติดตัวมาในราวพันกว่าบาท"

อาเสียหันมาทางพล

"ไปนะพล คีนนี้เหยียนป้ายสักคีนเถอะวะเราไม่ได้เที่ยวเกือบเดือนแล้ว กลับสว่างยังได้ พุ่งนี้หยุดงาน เสียหนึ่งวันไม่เป็นไร"

นายพัชรภรณ์พยักหน้า

"เอา....ตกลง หาแม่หม้ายผัวเฆบกันคนละคนเถอะวะ เราอย่าไปสนใจก็แล้วกันว่า หล่อนมีผัวหรือเปล่า ผู้หญิงต่ำลงเป็นนักเลงพนันละก้อ สปรอหนัก"

อาเสียเปลี่ยนสายตามาที่นิกร ซึ่งกำลังนั่งสปีหงอปากหวนน้ำลายไหลยืด แล้วเขาก็ยกฝ่ามือผลักหน้า นายการุณวงศ์เต็มแรง

"เฮ้ย !"

นิกรสะดุ้งเฮือกลืมตาโพลง

"แหม...ลมพัดเย็น ๆ หลับสบายดีเหลือเกินเกือบค่ำแล้วนี่หว่า ไปกินข้าวกันหรือยังละ"

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอือก

"พอมองตาดูโลกก็พูดถึงเรื่องกินทีเดียว นี่....ข้ายแห้วมันจะพาเราไปเที่ยวบ่อนคาสีโนเถื่อน"

นิกรอ้าปากหวาดัง ๆ

"จะไปไหนก็ไป แต่ควรไปกินข้าวกันให้เรียบร้อยเสียก่อน"

อาเสียหัวเราะหึ ๆ ร้องบอก ดร. ดิเรก

"หมอไว้ว ไปชายทะเลเถอะ ข้ายกรมันหิวข้าวจะตายอยู่แล้ว"

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า เหยียบคันเร่งน้ำมันลงไปอีก คาติแล็คเก็งทวีความเร็วขึ้นตามลำดับ เสียงเครื่องยนต์เจ็บบกริบคุยกันเบา ๆ ก็ได้ยิน ๔สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ต่างปรึกษาหารือกัน วางแผนการที่จะเหยียนป้ายในคืนวันนี้ เจ้าแห้วตั้งใจว่า เขาจะเลี้ยงดูปู่เสียเจ้านายของเขาอย่างเต็มที่ เป็นการแสดงความกตัญญูทเวที ในตรอกแห่งหนึ่งของถนนเยาวราช

มันเป็นเวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. ตรอกนี้แออัดไปด้วยประชาชนชาวจีน นาน ๆ จึงจะพบคนไทยสักคนหนึ่งเยาวราชศูนย์กลางของการค้า มีการจราจรคับคั่งตลอดเวลา แสงไฟส่องสว่างราวกับกลางวัน คาติแล็คเก็งแล่นมาจอดริมบาทวิถี ซึ่งเสียกิมหงวนได้ขับรถของเขาเอง พอหยุดรถเจ้าแห้วก็กล่าวขึ้น

"รับประทานพวกคุณรอผมสักครู่นะครับ ผมจะไปพูดกับยามเฝ้าประตูเสียก่อนเพื่อรับรองกับเขาว่า พวกคุณไม่ใช่ตำรวจนอกเครื่องแบบ และทุกคนล้วนแต่เป็นอาเสียกระเป่าหนักทั้งนั้น"

อาเสี่ยถามเบา ๆ

"ไหนวะ บ่อนคาสีโน"

"โน่นครับ รับประทานที่มีตะเกียงเจ้าพายุแขวนไว้หน้าตึกนั่นแหละครับ ชั้นล่างรับประทานน้ำชา ชั้นสองเป็นสมาคมของชาวจีน รับประทานชั้นสามเป็นบ่อนการพนัน"

พุดจบเจ้าแห้วก็เปิดประตูลงจากรถ พาดูเดินไปจากที่นั่น ดร. ดิเรก ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองธนบัตรออกมาเปิดนับเงินของเขา

"ออไรน์ ๘๐๐ บาท พอดี"

กิมหงวนยกมือตบกระเป๋ากางเกง

"กันมีติดกระเป๋าในราว ๒,๐๐๐ เห็นจะพอไว้ย เล่นเพียงหอมปากหอมคอ อ้ายพลละ มีทุนมาเท่าไร"

"มีมา ๕๐๐ กว่าบาทไม่รู้นี่หวังว่าจะมาเล่นคาสีโน"

นิกรีบล้วงกระเป๋าหยิบซองธนบัตรหนึ่งจรวดออกมาค่อย ๆ เปิดออกมองดูจำนวนเงินของเขาบรรจไว้
ของนี้

"มีเท่าไรวะ" อาเสี่ยถามยิ้ม

"๖ สลึง"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะออกม้าง ๆ

"อันจำได้ว่า แกไม่เคยมีเงินติดกระเป๋าเกิน ๖ สลึงเลย ถามที่ไรบอกว่ามี ๖ สลึงทุกที แล้วเงิน ๖ สลึงล่ะแกจะเอาไปทำอะไรวะ"

"ได้ซีครับ อย่างน้อยก็ซื้อหัวล้านกระดาศใส่เล่นโก้ ๆ หนึ่งอัน"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ แยกเขี้ยว

"เดี๋ยวก่อนตีบตากรดเลยอ้ายนี่"

นายจอมทะเล้นหัวเราะหึ ๆ

"ในซองธนบัตรนี่นะมืออยู่ ๖ สลึงจริง ๆ ครับคุณพ่อ ผมใส่เอาไว้หลายปีแล้ว เงินของผมที่จะใช้สอยผมใส่เอาไว้ในกางเกงใน" แล้วเขาก็ตบขากางเกง "อย่างน้อยพันบาทผมมีติดตัวเสมอ ไร่ คุณพ่อก็รู้แล้วว่า เดี๋ยวนีไปทางไหนเต็มไปด้วยนักแข่งและนักจี้ขึ้นไม่ระวังตัว ทำพกเงินมาก ๆ อย่างอ้ายเสี่ย วันหนึ่งต้องหมดตูด"

"อือ จริงของแก แกมันเค็มยิ่งกว่าเกลือ" เจ้าคุณพุดยิ้ม ๆ

ก่อนที่ใครจะพูดอะไรต่อไป เจ้าแห้วก็เดินกลับมาที่รถด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เขายกมือเกาะขอบประตูรถแล้วกล่าวกับคณะพรรค ๔สหายเบา ๆ

"เชิญครับ ผมตกลงกับยามเฝ้าประตูเรียบร้อยแล้วพอบอกชื่อเขาว่าอาเสี่ยกิมหงวนเท่านั้น เจ้ายามก็ตื่นตื่นดีใจอยากให้เห็นหน้าเพื่อชมบาร์มีท่านเศรษฐีใหญ่"

"แล้วกัน" กิมหงวนอุทาน "เสือกไปบอกชื่อเขาทำไมก็ไม่รู้"

"รับประทานต้องบอกสิครับ เพราะยามไม่รู้จักอาเสียมายังงั้นเขาไม่ยอมให้ขึ้นไปหรือครับ เกรงว่าจะ
เป็นตำรวจนอกฟอร์มหรือสายลับของตำรวจ"

อาเสียกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

"ไปไว้วพวกเรา ลองพักผ่อนสมองด้วยการเสี่ยงโชคดูบ้าง ตาดีก็ได้ตาร้ายก็เสีย"

เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ถอนหายใจหนัก ๆ

"ปลอดภัยแน่นอน อ้ายแห้ว"

"รับรองครับ อย่างมากก็วิ่งกันออกตั้งเท่านั้น"

คณะพรรค ๔ สหายพากัน หลงจากรถ ช่วยกันหมุนกระจะขึ้น กิมหงวนใส่กุญแจรถเรียบร้อยต่อจากนั้นเจ้า
แห้วก็เดินนำหน้า พาเจ้านายของเขาตรงมายังบ่อนการพนันที่มีอิทธิพล คนยาม ๒ คนรีบลุกขึ้นยืนแสดงความ
เคารพ ๔ สหายและจ้องตาเขม็งมองดูเสียหงวนอย่างชื่นชมจากใบหน้า และกิริยาท่าทางที่เป็นจีน ๙๐
เปอร์เซ็นต์ของกิมหงวน บอกให้คนยามรู้ดีว่า กิมหงวนคืออาเสียกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย

"เชิญครับ ตัวเสีย"

กิมหงวนยิ้มแบ่นส่งธนบัตรใบละร้อยบาท ๒๐ ใบทิปคนยาม

"เอ้า เอาไปแบ่งกัน"

คนยามทั้ง ๒ ตกตะลึงพริ้งเฟริด เจ้าแห้วเดินลอยหน้าเฉิบ ๆ พาเจ้านายทั้ง ๔ คนขึ้นบันไดไปขึ้นบน
บรรยากาศของสถานคาสีโนเถื่อนคล้ายกับเมืองจีน เสียงดนตรีจีนแบบเดิมดังกังวาลไปทั่ว ไม่มีใครสนใจกับใคร
ชั้นสองของตึกหลังนี้เป็นสมาคมแห่งหนึ่ง ซึ่งได้จดทะเบียนตามกฎหมาย เจ้าแห้วพาเจ้านายของเขาขึ้นไปชั้น ๓
ซึ่งเป็นชั้นสุด พอขึ้นมาชั้นบน คณะ ๔ สหายก็ตื่นเต้นใจไม่น้อย ที่ได้แลเห็นบ่อนการพนันเถื่อนที่กำลังเล่นกันอย่าง
สนุกสนาน ภายในห้องโถงอันกว้างขวาง เสียงอะอะเฮฮาแซ่ดไปหมด เล่นกันราวกับว่าดีดตัว วงจับยี่กี, ถั่ว, ไฮโล
, น้ำเต้าปูปลา, และตกเบ็ดแทงเงินใช้เงินตั้งอยู่ รอบห้องโถงยกพื้นขึ้นเป็นแผงลอยมีระเบียบเรียบร้อย มีที่แลกเงิน
ย่อย และรับซื้อเครื่องทางรูปพรรณเครื่องนาฬิกาข้อมือแม้กระทั่งปากกาหมึกซึม บรรดานักเลงการพนันทั้งหลาย
ส่วนมากเป็นพ่อค้าใหญ่ ๆ ซึ่งกิมหงวนรู้จักดี นอกจากนี้ก็มีพวกนักเลงสิบแปดมงกุฎชั้นดีทั้งหญิงและชายไม่ต่ำกว่า
กว่า ๓๐๐ คน นับเป็นช่องการพนันที่ใหญ่โตที่สุด พัดลมกลางเพดานหลายอันหมุนอยู่ตลอดเวลา แสงไฟฟ้า,
ตะเกียงเจ้าพายุและแสงนีออนส่องสว่างจ้าราวกับกลางวัน ภายในห้องช่องการพนันมีเครื่องดื่ม บุหรี่และอาหาร
วางขายอย่างเปิดเผย เสียงตะโกนยานคางของเจ้ามือดังอยู่ตลอดเวลา

"ม้าล่า...สี่...โอเสีย...น้ำเต้า..."

แล้วก็มีเสียงเฮฮาเสียงถอนหายใจ

บางคนหน้าแดงยิ้มระรื่นบางคนก็หน้าดำอึดอัด ๆ ที่หมดตัวก็หน้าเขียวอึดไม่ออก กระแสการเงินหมุน
เวียนเปลี่ยนไปมาอย่างรวดเร็ว ผู้หญิงสาวจนกระทั่งวัยกลางคนแต่งกายหรูหราท่าทางเป็นผู้ดีชั้นสูง ประมาณ ๕๐
คนกำลังเล่นการพนันอย่างหน้าดำคร่ำเครียด บรรยากาศในห้องโถงเต็มไปด้วยควันบุหรี่และกลิ่นเหม็นอืด ไม่มี
ใครสนใจกับใครทั้งนั้น ทุกคนมุ่งแต่ผลที่ตนกำลังจะได้หรือจะเสีย

พลจิวปากเบา ๆ

"อ้ออ้อ ผู้หญิงที่นี้ไม่เลวไวย ตะละคนหยาดเยี่ยมไม่ใช่เล่น คีนนี้กันสนุกละวะต่างคนต่างจีบเอาก็แล้วกัน"

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กระชิบกระซาบบอกนายพัชราภรณ์

"แม่ตุ้ ชุดสีเขียวก้านมะลินันไม่เลวหนา ถึงแม่จะแก่ไปหน่อยแต่ก็ยังมีจ้าม่าเนื้อหนังเต่งตึงดี แม่ไวย ใส่เสื้อคอกว่างชะเวิกชะวากเสียด้วย"

สี่สหายยิ้มแป้นไปตามกัน ดร. ดิเรกกล่าวถามเจ้าแห้วอย่างเป็นทางการ

"การเล่นการพนันที่มีระเบียบกติกาอย่างไรกันบ้างวะ"

"อ้อ รับประทานไม่มีระเบียบแบบแผนอะไรหรือครับ รับประทานมีเพียงว่าอย่างน้อยต้องแทงครั้งละ ๑๐ บาท"

"แล้วอย่างมาก" อาเสี่ยถาม

"รับประทานไม่มีอันครับ เจ้ามือตะละคนล้วนแต่เป็นเจ้าสัวใหญ่มีเงินเป็นล้าน" แล้วเจ้าแห้วก็สะดุ้งโหยงรีบยกมือไหว้เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ "แะะ แะะ ไม่ได้แกล้งพูดหรือครับ รับประทานเป็นความจริง"

คณะพรรคสี่สหายพากันเดินเข้าไปในวงการพนันทันใดนั้นพวกนักการพนันชั้นอาเสี่ยหลายคนซึ่งรู้จักคุ้นเคยกับกิมหงวนต่างพากันทักทายอาเสี่ยเสี่ยงแซ่ดไปหมด การสนทนาระหว่างเสี่ยหงวนกับเพื่อนพ้องค้าของเขา ใช้ภาษาจีนแต่จิวล่อกันเสี่ยงแล่น

"ยังงไวย วันนีมาถึงนี้เสี่ยงนะ" เสี่ยใหญ่คนหนึ่งทักทายกิมหงวน แล้วเปิดซองบุหรืทองคำส่งให้เสี่ยหงวนยกมือตบป่าเพื่อนของเขา

"วันนี้ว่างก็ลองมาเยี่ยมบ่อนดูบ้าง ได้หรือเสี่ยวะอ้ายซัง"

เสี่ยซังเจ้าของโรงเลื่อยพยักหน้าหงิก ๆ

"ได้หมื่นกว่าแล้ว ตอนหัวค่ำเสียไปเกือบ ๒,๐๐๐ ลองดูบ้างซีวะอ้ายหงวน"

อาเสี่ยสันศิริชะ

"ถั่วกันไม่ชอบเล่นไวย กันชอบอย่างอื่น" แล้วเขาก็หันมทางเพื่อนหนุ่มลูกจีนคนหนึ่ง "อ้ายเสี่ยนี่แอบมาชุกอยู่ที่นี่เอง ระวังนะ แม่กิมฮวยรู้เข้าละก็มึงถูกบิณฑูชาติเขียว เออ....กัล้องถ่ายรูปที่แกล้งฉันไว้วันจันทร์หน้ามาถึงแล้ว ให้คนไปเอาซีวะ"

สนทนากันพอหอมปากหอมคอ คณะพรรคสี่สหายก็เดินเลียงไปทางวงจ๊ับยี้กี ในนาที่นั้นเองข่าวก็แพร่สะบัดไปทั่วบ่อนว่า อาเสี่ยกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทยได้มาปรากฏตัวอยู่ในบ่อนนี้ ใครต่อใครพากันมองดูกิมหงวนเป็นตาเดียว แล้วก็ซุบซิบวิพากษ์วิจารณ์กัน พวกผู้หญิงที่เสียการพนันพยายามให้ท่าทางกิมหงวน แต่อาเสี่ยไม่ได้สนใจอะไร

เจ้าแห้วกล่าวกับคณะพรรคสี่สหายเบา ๆ

"รับประทานผมขออนุญาตไปแทงถั่วนะครับ ถ้าจะกลับเมื่อไหร่บอกผมด้วย รับประทานแทงจ๊ับยี้กีแทงยากครับ ผมไม่ใคร่ชอบ"

ดร. ดิเรกยิ้มให้เจ้าแห้ว

"ออไรน์ ตามสบายอ้ายแห้ว ใครชอบเล่นอะไรก็ไปเล่น ไอจะแทงอ้ายนี้แหละใช้ตั้ง ๑๐ ต่อ เข้าทีดี"

เจ้ามือล้วงตัวจับยี่ก็ออกมาจากถุง แล้ววางไว้บนกระดานพวกถูกค้าต่างวางเงินลงตามช่องต่าง ๆ มีการใช้จิตวิทยา อ่านสีหน้าเจ้ามือด้วยการวางแล้วยกย้ายไปทางอื่นเสียงเอะอะเฮฮาดังไปหมด นิกรแก้เข็มขัดปลดกระดุมกางเกงออก ล้วงมือขวาเข้าไปในกระเป๋ากางเกงในหยิบธนบัตรใบละร้อยปึกเบ้อเริ่มออกมา

"แทงอะไรวะ" เจ้าคุณถามนายจอมทะเล้น

"ยังครับ ผมยังไม่แทง เอาไว้ตาหลังก่อน"

เจ้าคุณวางลงไปบนช่องโอดี ๑๐๐ บาท เสียหงวนวางลงบนช่องอั้งตี ๕๐๐ บาท แล้วพยักหน้ากับนิกร

"ทีเด็ด"

นิกรหัวเราะ

"ระวังทีแตกก็แล้วกันเล่นการพนัน แกจะเล่นแบบทีเด็ดไม่ได้ มันต้องเด็ดทีละที ได้ทำค่อยตะลุมบอน"

แล้วนิกรก็หันมาถามนายแพทย์หนุ่ม

"ไม่แทงหรือหมอ"

"โน ตานี้ขอดูก่อน เพื่อหาหลักวิชาในการแทง"

"ปู่โอ" นิกรคราง "การพนันไม่ใช่วิทยาศาสตร์ไว้เล่นกันแบบเฮงชวย แกนี่กอยากจะแทงอะไรก็แทงลงไปเถอะ"

ดร. ดิเรกกับนิกรและพลยืนดูเฉย ๆ เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กับเสียหงวนเท่านั้นที่แทงประเดิม เมื่อถูกค้าแทงกันหมดแล้ว เจ้ามือก็เปิดหลักจับยี่ก็ออก แล้วตะโกนขึ้นดัง ๆ

"โอเลี้ยง"

นิกรสะดุ้งเฮือก ทำตาเซียวกับตาแป๊ะแก่ที่เป็นเจ้ามือ

"เฮ้ย จับยี่ก็อะไรกันแป๊ะถึงได้มีโอเลี้ยง"

อาแป๊ะหัวเราะ

"ไอสี่อ่อนไม่ใช่โอเลี้ยง ที่อีวรวงโอเลี้ยงนะอีวตะโกนสั่งให้อ้ายตีมันเอามาให้ ลี้อก็เห็นอยู่แล้วนี่นะว่านี่มันไอสี่เช่อฉิกหายเลย"

"อ้าว ไม่รู้นี่หว่า" นิกรเถียง

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กับอาเสียหงวนยิ้มแห้ง ๆ หัวเบี่ยจัดแจงรวบเงินทุก ๆ ช่องเว้นแต่ช่องไอสี่ และจัดแจงใช้เงินให้ผู้ถูกอย่างรวดเร็วฉับพลัน

เจ้ามือล่ออีก การเล่นเกมจับยี่ก็ได้ดำเนินต่อไปอย่างครึ้นเครง ชั่วโมงไม่ถึง ๒๐ นาที เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กับเสียหงวน พล และดร. ดิเรกก็หมดกระเป๋าไปตามกัน เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ เหงื่อหัวล้านไหลซิก ท่านรีบวิ่งเหยาะ ๆ ไปทางใต้ระถั่วตรงเข้ามาหาเจ้าแห้ว ซึ่งกำลังร่ำรวยถือธนบัตรใบละร้อยปึกเบ้อเริ่มไม่ต่ำกว่า ๓,๐๐๐ บาท

เจ้าคุณยกมือเชี่ยแขนเจ้าแห้วทันที

"เฮ้ย ๆ ๆ ข้าหมดตูดแล้วอ้ายแห้ว ขอยืมสักพันบาทเถอะวะ กลับไปบ้านข้าจะใช้ให้"

เจ้าแห้วหันมามองดูแล้วเอ็ดตะโรลั่น

"รับประทานไม่ได้หรอกครับ นักเลงเขาถือ เขาไม่ยอมให้ใครยืมเงินในเวลาเล่น วั้ท้อ...."

ท่านเจ้าคุณกลืนน้ำลายเอือกฝึการพนั้นเข้าสิงท่านแล้ว

"น่า ไหว้ละวะ"

"ว่า รับประทานให้ยืมผมก็เจ็งนะซีครับ แล้วกันรับประทานพูดกันไม่รู้เรื่อง อ้าว-เลยแทงไม่ถูกเลยบาออก
๓อีก เก็งไว้แล้วเซียว "

เจ้าคุณปัจฉนึ่ก ๆ ยกมือเชกกระบานเจ้าแห้วเต็มเหนียวแล้วเดินกลับไปทางวงจ้บยี้กี้ หลังจากทุก ๆ คน
หมดกระเป๋แล้ว

"เฮ้ย กร ยืมตั้งพ่อสัก ๓๐๐ เถอะวะ ขอแทงที่เด็ดอีกทีเถอะ"

นายจอมทะเล้นลั่นศิระชะ

"โน. เค. เขาถือ เวลาเล่นอย่างนี้อย่าขอยืมเลยครับ"

เจ้าคุณปัจฉนึ่ก ๆ ทำตาปริบ ๆ หันมาทางเสี่ยหงวน

"แกหมดเกลี้ยงแล้วหรือ"

อาเสี่ยฝืนหัวเราะ

"เกลี้ยงเลยครับ แวงโน่นออกนี่แวงนี้ออกนั่น ที่คนอื่นทำไมเขาถึงถูกก็ไม่รู้"

"ว่า-แะไว้วัย เงินหมดแล้วหมดสนุกเลย อ้ายกรนี่กระดุกขม้ดญาติ ขอยืม ๓๐๐ เท่านั้นแหละไม่ได้"

นิกรอมยืม

"ไร่นักเลงทุกคนเขาก็ต้องถือโชกลางนะซีครับ คุณพ่อ" แล้วนิกรก็วางเงินลงไปบนช่องอั้งก็้อ ๕๐๐ บาท

"เอาเปิดได้เจ้ามือ"

เจ้ามือเปิดกล่องจ้บยี้กี้ทันที แล้วร้องขึ้นดัง ๆ

"อั้งเป้"

เจ้าคุณปัจฉนึ่ก ๆ ตบมือหัวเราะลั่น

"ดี-สมน้ำหน้า"

นิกรชักฉิว ยกมือชี้หน้าพ่อตาของเขา

"อย่านะครับ ประเดี๋ยวจ้บตัวนะครับคุณพ่อ แล้วกันกำลังเสียกำลังกระเข้าได้"

ท่านเจ้าคุณหน้าจ้อยถอยหลังกรูด

"ล้อเล่นนิดหน่อยไม่ได้รี"

"ล้อไม่ได้ เวลานี้กำลังหน้าสีวหน้าขวานปี้ทไร้อ...."

แล้วนิกรก็นับเงิน ๑,๐๐๐ บาท ถือเตรียมไว้ พอเจ้ามือล่อนายจอมทะเล้นก็วางลงบนช่องอั้งก็้อ คือช่อง
เดิมที่เขาแทงตาแรก

พวกลูกค้าคิดสาระตะถึถั่ววน ก็วางเงินทับถมกันลงไปทุกช่องแล้วแต่ความพอใจของตน นิกรส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่น

"เปิดไวยเจ้ามือ"

"ปูเหลียวก่อนนำ ลือม่ายชายแจ็ก ทำใจน้อยเป็นแจ็กไปล่า ยปูเหลียวออกนำ ออกเร็ว ๆ ไม่ดี"

นายจอมทะเล้นจู้ยปากจึกจึก

"อย่าออกอั้งเผ่านะไวย ชี้เกียจวัง"

พวกนักการพนันหันมาค้อนนิกรเป็นตาเดียวที่พูดเป็นกลาง เจ้ามือเห็นลูกมือแทงเรียบร้อยแล้ว ก็ค่อย ๆ เปิดกลักจับยี่ก็ออกนิกรกระโดดตัวลอยร้องสุดเสียง

"อั้งมือ"

เจ้ามือสะดุ้งเฮือก

"อั้งมือไม่มีฮะ ออกโอดี"

นิกรยกมือลูบหนวด ทั้ง ๆ ที่เขาไม่มีหนวด เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ นึกแข่งชกหักกระดูกให้นิกรหมดตุต นายจอมทะเล้นเหลือเงินอีก ๕๐๐ บาทเท่านั้น ใบหน้าของนิกรเคร่งเครียด เช่นเดียวกับอีกหลาย ๆ คนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เขา

เจ้ามือล้วงกลักจับยี่ก็ในถุงออกมาวางล่ออีก หลังจากหัวเบี่ยเก็บเงิน และใช้เงินให้ผู้แทงถูกเรียบร้อย

พลยกมือตบ่านิกรเบา ๆ

"คิดให้ดีไวยกร พลาดตานี้หมดตุตนา"

นายจอมทะเล้นโมโหจนตัวลั่น

"แกอยู่เฉย ๆ เถอะนำ ประเดี๋ยวได้เตะหันฉิบหายไปเท่านั้นเอง คนกำลังเสียไวย"

นิกรทำตาเซียวกับคนโน้นคนนี้ วางเงินลงบนช่องอั้งเฉีย ๕๐๐ บาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินสุดท้ายที่มีอยู่ พวกลูกค้ารุมกันแทงตามพอใจ เมื่อแทงกันเรียบร้อยดีแล้วเจ้ามือตาแป๊ะแกก็เปิดกลักจับยี่ก็ออก

"อั้งสี่"

นายจอมทะเล้นยกมือเขกกระบานตัวเองดังโป๊ก

"ป๊ะแล้ว นึกว่าจะแทงอั้งสี่อยู่แล้วเซียว ว่า-" แล้วนิกรก็หันมายิ้มกับเพื่อนเกลอของเขาและเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แต่ไม่มีใครยิ้มตอบ ทุกคนเมินหน้าไปทางอื่น

กิมหงวนกล่าวกับพลเบา ๆ

"กลับบ้านไวย ไปเอาเงินมาสู้กับมันอีก คินนี้พ่อแทงให้เจ้ามือเจ็งเลย"

ดร. ดิเรกพยักหน้าหงึก ๆ

"โอ. เค. ไปบ้านเอาเงินมาสู้กับมันดีกว่า ฝรั่งนี่สนุกขึ้นมาแล้ว เป็นนักวิทยาศาสตร์ไม่สนุกเลยสู้เป็นนักเลงการพนันไม่ได้"

พลเห็นฟ้องด้วย เขาหันมาทางนิกร

"อ้ายกร พวกเราจะกลับไปเอาเงินที่บ้าน แกจะกลับไหม"

นิกรสั่นศีรษะ พูดหัวน ๆ

"ไม่กลับ ใครอยากไปไหนก็ไป"

พล, กิมหงวน, ดร. ดิเรกและเจ้าคุณปัจฉิม ๕ พวกกันเดินออกไปจากบ่อนการพนันทันที นิกรยืนดูเขาทาง
จับยี่เก้อย่างเศร้าใจเงินทุน ๒,๐๐๐ บาท เกือบไปแล้ว เจ้ามือล่อจับยี่เก้อีกแล้วยิ้มให้นิกร

"แทงอีกน้อ นายเท่า"

"แทงกะห่าอะไรเล่า หมดตูดแล้ว"

เจ้ามือหัวเราะ

"เยี่ยะกาพิกาซื้อมือเอาไว้ทั้งลายชาย ขายล่ายโน้ง-โต๊ะโน้ง ขายเลี้ยวหาเอาเงินมาแทงน้อ ของนอกราย
ม่ายต้องกั้วหมดปายเลี้ยวหาเอาใหม่ล่าย"

นิกรอมยิ้ม

"เออ จริงของลื้อ อี้ว่าจะเอานาพิกาไปขายก่อนประเดี๋ยวจะมาสู้กับลื้อใหม่"

นายจอมทะเล้นกำลังหน้ามืด พาดหัวเดินไปทางซ้ายมือของห้อง ที่นั่น มีจีนกลางคนสองคนนั่งอยู่บนโต๊ะ
คอยรับซื้อเครื่องเพชรทองรูปพรรณและของอันมีค่าจากพวกนักเลงการพนันที่นำมาขายให้ และเขาได้ประเมิน
ราคาให้อย่างถูกที่สุด นิกรถอดนาฬิกาข้อมือเรือนทางสายทองคำส่งให้จีนคนหนึ่ง

"เอาไว้ย อี้ขายให้ นาพิกาของอี้ราคา ๒,๕๐๐ บาท สายทองคำหนัก ๔บาท เฉพาะสายราคา ๒,๖๕๐
บาท ลื้อจะให้อี้เท่าไร" เจ้ามือมองนักซื้อของหน้าโลหิตพิจารณาดูยี่เก้อนาฬิกาข้อมือของนิกรด้วยความพอใจ แล้ว
เขาก็ถามนิกรด้วยภาษาไทยอย่างชัดเจน

"สายนี้ทองชุบหรือทองเกี๋ยง"

"แล้วกัน" นิกรเอ็ดตะโร "คนอย่างอี้ใช้ของเกี๋ยงหรือวะ"

เจ้ามือส่งนาฬิกาให้ลูกน้องของเขา แล้วพูดภาษาจีนให้เอากรดกัดทองลองกัดดู ลูกจ้างของเขาปฏิบัติ
ตามคำสั่ง แล้วส่งนาฬิกากลับคืนมาให้เจ้ามือ

"ผมให้ ๓,๕๐๐ บาทครับ"

นายจอมทะเล้นขมวดคิ้วย่น "ไม่ไหวไว้ยลื้อตีราคาของอี้ถูกเหลือเกิน ของอี้ ๕,๐๐๐ กว่าน้ยน์ตาอย่าง
ลื้อดูแฝดบเดียวก็ควรจะรู้ว่าของดีหรือของเลว"

"๓,๕๐๐ บาทดีแล้วครับ นาฬิกาข้อมืออย่างดีเช่นนี้ซื้อเอาไว้แล้วขายยากมาก ไม่มีใครซื้อ เพราะคนมีเงิน
อย่างคุณเขาก็ต้องซื้อของใหม่ ผมค้าของเก่านี้ครับ ไม่ใช่ว่าเห็นของคุณเสีย"

นิกรแหม่ปากแน่น นิ่งิ่งไปสักครู่ก็ตกลงใจ

"เอา - ตกลง อี้วักำลังอยากได้เงิน"

เจ้ามืออมยิ้ม นึกในใจว่าเขาคงมีกำไรจากนาฬิกาเรือนนี้ในราว ๑,๐๐๐ บาทเป็นอย่างน้อย เขารีบไขตู้
เซฟไบลึก ๆ ซึ่งติดอยู่กับโต๊ะออก หยิบธนบัตรใบละร้อยปึกบ่อเริ่มออกมานับเงิน ๓,๕๐๐ บาทส่งให้นิกร

พอตรวจเงินถูกต้อง นายการุณวงศ์ก็รีบเดินกลับไปวางจับยี่กี ในเวลาเดียวกันกับที่เจ้ามือล้วงกลักจับยี่กีใน
ถุงออกมาวางล่อลูกค้า ใครต่อใครต่างวางเงินลงตามช่องต่าง ๆ นิกรมีสีหน้าเคร่งขรึมเอาการ นับธนบัตรใบละร้อย
ได้ ๑๐ ฉบับ มองดูช่องต่าง ๆ ทั้ง ๑๒ ช่อง แล้วตัดใจวางเงินลงบนช่องโอเฝ้า

เจ้ามือค่อย ๆ เปิดกลักออก นายจอมทะเล้นยืนวาบไปหมดทั้งตัว เมื่อแลเห็นจับยี่กีในกลักปรากฏว่าโอ
เฝ้าเขายิ้มออกมาได้ ถอนหายใจเฮือกใหญ่พยกหน้ากับเจ้ามือด้วยความดีใจในชัยชนะของเขา

"ไง แป๊ะเมื่อก็อ้วช่วย ที่นี้อ้วเฮงละนะ"

เจ้ามือไม่พูดว่าอะไร นอกจากค้อน นิกรรับเงิน ๑๑,๐๐๐ บาท ขึ้นมาถือไว้คราวนี้ใครต่อใครก็พากันมอง
ดูนิกรเป็นตาเดียว

เจ้ามือคือตาแป๊ะแก่ ล้วงกลักจับยี่กีออกมาจากถุงอีก นิกรผิวปากเพลงซันจัมบ่อเบา ๆ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่
ปล่อยให้คนอื่นแทงให้เรียบร้อยเสียก่อน แล้วเขาก็วางเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ลงไปบนช่องโอเฝ้าอีกครั้ง

ใบหน้าของเจ้ามือซีดเผือดแลเห็นถนัด หัวเบี้ยรีบส่งถ้ำยามมาให้ตาแป๊ะ อาแป๊ะแข็งใจเอื้อมมืออันสั้นเทา
ค่อย ๆ เปิดกลักจับยี่กีออก คนร้องขึ้นเป็นเสียงเดียว

"โอเฝ้า ที่เด็ดโวย ฮะ ฮะ"

นิกรกระโดดโลดเต้นไชโยโห่ร้องเสียงลั่น ดีอกดีใจที่เขามีโชคดีอย่างมหาศาล ใครต่อใครพากันมองดูเขา
อย่างชื่นชม หัวเบี้ยกวาดเงินในช่องอื่น ๆ เข้ามา เว้นแต่ช่องโอเฝ้า ซึ่งมีนิกรแทงคนเดียวถึงหนึ่งหมื่นบาท

เจ้ามือตมยาดมสูดเข้าปอดอย่างแรง ๆ หลายครั้งแล้วพูดขึ้นดัง ๆ

"เจ็งเลี้ยวว่า ปูเหลียวก่อง หยุดพักก่อน"

นิกรหัวเราะ

"จะหยุดพักหรือจะเลิกยังงี้ก็ตามใจลื้อ แต่แสนบาท จ่ายมาให้อ้วก่อนเถอะ"

หัวเบี้ยกับเจ้ามือเหวี่ยงเตก ช่วยกันนับเงินที่ใส่ไว้ในขันใบใหญ่ และโดยมากเป็นธนบัตรใบละร้อย การนับ
เงินสิ้นเวลาเกือบ ๑๐ นาที พวกลูกค้าต่างเลียงไปหาความสนุกและการเสี่ยงโชคที่วงอื่น ๆ ต่อไป

นิกรนับเงินที่หัวเบี้ยส่งมาจ่ายให้เขาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เสียงแจ้ว ๆ ของผู้หญิงคนหนึ่งกล่าวขึ้น
เบา ๆ

"แหม คุณโชคดีเหลือเกินคะ แทงยังงี้คะถึงได้ถูกตั้งแสน"

นิกรหันมามองดู สุภาพสตรีที่พูดกับเขาเป็นหญิงกลางคนอายุ ๔๐ เศษ แต่งชุดสีกำมะลิ รูปร่างอ้วน
จ้ำม่ำและค่อนข้างเตี้ย ใบหน้ายังสวยพริ้ง ถือกระเป๋าหนังจระเข้ ทำทางเป็นผู้ดี

"ผมเล่นอย่างเฮงช่วยครับคุณพี่"

หล่อนทำตาหวานให้นิกรทันที

"อย่างนี้ไม่เรียกว่าเฮงช่วยหรอกคะ ต้องเรียกว่าคุณเล่นแบบมีศิลป์รู้จักแก๊งใจเจ้ามือ ดีฉันเอง ๓,๐๐๐ กว่า
เกลี้ยงแล้ว"

นายจอมทะเล้นพอใจ ในความอวบอ้วนของหล่อนมาก เขาเริ่มทำท่าทางก้อร้อก้อติดกับหล่อนทันที

"ไปแทงไฮโลกับผมเถอะครับ คุณพี่ ๆ"

หล่อนทำตาโศกน่าสงสาร

"ดิฉันไม่มีเงินแล้วนี่คะ"

"ไม่เป็นไรครับ เชิญซื้อครับ ได้เสียช่างมัน เลิกแล้วผมจะไปส่งคุณพี่เอง"

แล้วนิกรก็พาคุณนายเจ้าเนื้อเดินไปทางวงไฮโล แต่คนแน่นหาที่ว่างไม่ได้ นิกรก็ชวนหล่อนเลี้ยงออกมาหนึ่งที่โต๊ะเครื่องดื่มทางเฉลียงหลังตึก สั่งโคคาโคล่า ๒ขวดสำหรับเขาและหล่อน มิตรภาพระหว่างสาวแก่กับชายหนุ่มถูกพิศขื่นทันที วงการพนันตื่นตื่นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว ลือกันแซ่ดว่าหนุ่มคนไทยคนหนึ่งถูกจับยี้ก็แสนบาททำให้วงจับยี้ก็ต้องหยุดชะงักกลางคัน เจ้ามือกำลังวิ่งเต้นติดต่อกับเจ้าสำนักเพื่อขอยืมเงินทูลู้กับพวกลูกค้าอีก เวลามันผ่านไปตามลำดับ นิกรกับเพื่อนหญิงของเขาต่างพึงพอใจกันและกันแล้ว หล่อนอนุญาตให้นิกรพาหล่อนไปส่งบ้านในคืนวันนี้ และก่อนจะถึงบ้านถ้านิกรจะพาหล่อนไปแหวะที่ไม่ควรแหวะแหวะบ้างหล่อนก็ไม่รังเกียจ ทั้งนี้เพื่อวันหน้าวันหลังจะได้ติดต่อกันต่อไป

ถนนในตรอกคาสีโนเถื่อน คาคิแล็คแก้งแล่นมาจอดห่างจากหน้าสถานคาสีโนประมาณ ๔คูหา พล.กิมหงวน, ดร. ดิเรก เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ต่างพากันลงจากรถอย่างรีบร้อน อาเสียหิวบีบน้ำมันก๊าดบีบหนึ่ง แต่ในปีบบรรจุธนบัตรของรัฐบาลไว้ล้านบาททุกคนหวังโค่นเจ้ามือให้ราบคาบแบบที่เด็ด คือแทงทีเดียวให้เจ้ามือเจ๊งเลย

กิมหงวนวางบีบลงพูดกับเพื่อนเกลอทั้งสอง

"ช่วยกันปิดรถหน่อยไว้ยี่ ประเดี้ยวมัวแต่เพลินกลับลงมารถหายชวยตายหา เพิ่งซื้อมาได้วันเดียวเท่านั้น"

พลกับนายแพทย์หนุ่ม ช่วยกิมหงวนหมุนกระจกขึ้นและล็อคไว้หลังจากใส่กุญแจประตูเรียบร้อยแล้ว ทั้ง๔คนก็พากันเดินมาที่ตึกคาสีโน กิมหงวนหิ้วบีบใส่เงินอย่างหน้าตาเฉย คนเฝ้าประตูและเห็นเข้าก็รีบลุกขึ้นยืนโค้งคำนับดงาม

"นั่นอะไรอยู่ในบีบครับ อาเสีย"

กิมหงวนยิ้มให้คนเฝ้าประตู

"เงินไว้ยี่น้องชาย คืนนี้กันจะล่อเจ้ามือให้ล้มจมไปตามกันทีเดียว นี่ - อ้ายน้องชาย ถ้าบังเอิญตำรวจเขายกโขงกันมาที่นี่เพื่อจะจับการพนันละก็ ก้อช่วยอ้อนวอนขอร้องเขาไว้ก่อนนะว่า อย่าเพิ่งขึ้นไปจับให้กันกับเพื่อน ๆ กลับลงมาเสียก่อนแล้วกันจะให้แกคนละพันบาท"

ยามประตูรับรับคำทันที

"ครับ ได้ครับขอให้อาเสียมีโชคดีนะครับ"

"เออ ขอบใจมาก"

กิมหงวนหิ้วบีบเดินตามเพื่อนและเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ขึ้นบันไดไปชั้นบน พอขึ้นมาชั้นสามก็แลเห็นเจ้าแห้วนั่งกอดเข่าอยู่บนพื้นห้องข้างประตูด้วยใบหน้าเศร้าหมองผมเผ้ายุ่งปราศจากสง่าราศี

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ทราบทันทีว่าเจ้าแห้วหมดสตูดจึงเดินเข้ามาหา

"อ้ายแห้ว ใจ - เป็นต่อหรือเป็นรองวะ"

เจ้าแห้วเงยหน้าขึ้นมองดูท่านเจ้าคุณและเจ้านายของเขา

"โอย - รับประทานเกลี้ยงเหมือนล้างน้ำเลยครับ รับประทานถั่วมันเย็น ๒ เกือบตลอดเวลา รับประทานเกือบ ๒,๐๐๐ วอดไปแล้ว แะะ แะะ" แล้วเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นยืน "รับประทานขอผมเยี่ยมสัก ๒๐๐ บาทได้ไหมครับ"

ท่านเจ้าคุณยิ้มอย่างขยันทนะ

"เสียใจ ตัวใครตัวมันไว้ย ที่เอ็งรวยข้าขอเยี่ยม ๕๐๐ บาทเท่านั้นเอ็งไม่ให้ อ้างเหตุผลว่ากำลังเล่นเอ็งถือให้ใครเยี่ยมไม่ได้ ข้าต้องชวนเจ้าหงวนกับเจ้าพลและดิเรกกลับไปเอาเงินที่บ้านมาสู้กับเขาก่อน อ้ายกรหายหัยไปไหนล่ะหรือหมดตุตกลับกลับบ้านแล้ว" เจ้าแห้วชี้มือไปทางข้างตึก

"โน่นครับ รับประทานคุณนิกรอยู่ทางหลังตึกนั่นกำลังจับผู้หญิง รับประทาน คุณนิกรรวยจับยี่กีตั้งแสนกว่าแน่ะครับ"

สามสหายและเจ้าคุณปัจฉนิก ๔ สะดุ้งเฮือกไปตามกัน

"รวยแสนกว่า" พลอุทานเสียงลั่น

"ครับ รับประทานเจ้ามือยกล้อเจ้งไปเลย รับประทานคูสิครับ เปลี่ยนเจ้ามือใหม่แล้ว"

ดร. ดิเรกขมวดคิ้วย่น

"อ้อมันเป็นแปลกมาก ก็เมื่อก่อนที่เราจะกลับไปบ้านอ้ายกรมันหมดตุตแล้วนี่นา มันเอาเงินที่ไหนเล่าวะ"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานขายนานาฬิกาข้อมือครับ รับประทานแท่งที่แรกพันบาทถูกได้หมื่นบาทแท่งหมดทั้งหมื่น รับประทานถูกอีกเจ้ามือหงิกไปเลย"

"ไอ้โฮ" อาเสี่ยวร้องลั่น "ทำไมไ้กรมันเฮงยังงี้ล่ะหว่า เฮ้ย....ไปดูมันหน่อยซิ"

ครั้นแล้ว ๓สหายกับเจ้าคุณปัจฉนิก ๔ และเจ้าแห้วก็พากันเดินออกไปทางด้านหลังของตึกตึก ทุกคนได้เห็นนิกรกำลังพรวดกับแม่สาวใหญ่ร่างอวบอ้วน อยู่ที่โต๊ะในมุมมืด

"เฮ้....กร" ดร. ดิเรกร้องเรียกดัง ๆ

นิกรหันขวับมาทางเพื่อนเกลอของเขา

"ยังงี้ไว้ย เตรียมผู้เต็มทีหรือพวกเรา กันรวยแสนกว่าแล้ว"

พลหัวเราะเบา ๆ

"โชคแกดีมาก ลองอีกเถอะวะกร อ้ายหงวนเอาเงินมาตั้งล้าน เตรียมแท่งเจ้ามือให้เจ้งเลย"

นายจอมทะเล้นสั้นศิริษะ

"ตามสบายเถอะกันกำลังมีความสุข ใครจะเล่นอะไรก็ตามใจ"

เจ้าคุณปัจฉนิก ๔ กระดิกนิ้วเรียกนิกรให้ลุกขึ้นเดินเข้ามาหา แล้วท่านก็จูงมือนิกรไปทางขวามือ กระซิบกระซาบกับลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

"อ้ายกร แม่คนนี่ข้าจงไว้ก่อนไว้ย"

"เอ๊ะ หล่อน โอ. เค. ซิกาเว็ดกับผมแล้วนี่ครับประเดี๋ยวผมจะพาไปโรงแรมคุณพ่อกหาเอาใหม่ซิครับ"

ท่านเจ้าคุณเม้มปากแน่น

"แกกับฉันนี่ถ้ามันไม่ถูกกันเสียแล้วให้ดินตาย ชัดคอซะเรื่อยเชียว"

นิกรอมยิ้ม เดินกลับมาที่โต๊ะของเขา เจ้าคุณปัจฉิม ๔ ตะโกนเรียกพลกับ ดร. ดิเรก และเจ้าแห้วให้เข้าไป
ในบ่อนการพนัน ใครต่อใครเห็นเสียงหวนหิ้วบีบก็พากันมองด้วยความแปลกใจยิ่ง ๓สหายและเจ้าคุณปัจฉิม ๔
และเจ้าแห้วต่างหยุดยืนหน้าวงจับยี่กี อาเสี้ยกิมหงวนนึกในใจว่าเขาจะยืนอยู่สักครู่ถ้าได้โอกาสก็จะแทงทีเดียว
ล้านบาทล้มเจ้ามือเลย

เจ้ามือคนใหม่เป็นจีนอายุในวัยกลางคน ลักษณะท่าทางใจดีมาก และพูดไทย เขาสวมแว่นตาดำเช่นเดียวกับ
กับเจ้ามือจับยี่กีทั้งหลาย เขายิ้มให้คณะพรรค ๔สหายหลังจากที่เขาล้วงกลังจับยี่กีในถุงออกมาวางบนโต๊ะ

"เชิญซีครับ เชิญแทงครับ"

อาเสี้ยกกล่าวถามทันที

"อันเท่าไรพี่ชาย"

"อ้อ ไม่อันครับ"

กิมหงวนยิ้มแป้น

"ดีแล้ว สมมติว่าอ้วแทงสักล้านบาทลื้อจะว่ายังไง"

ทุกคนหันมามองดูกิมหงวนเป็นตาเดียวเจ้ามือคนนี่ไม่รู้จักว่ากิมหงวนเป็นใคร เมื่อได้ยินอาเสี้ยพูดอย่างนี้
ก็หัวเราะเยาะ

"ล้านบาทเชียวหรือครับ ธนบัตรใบละร้อยหมื่นฉบับ ฮะ ฮะ มันไม่มากไปหรือครับ ผมว่า แทงทีละพัน
บาทสวยกว่า"

กิมหงวนขบกรามกรอด ก้มลงยกบั้งขึ้นวางบนโต๊ะดังโครม เปิดฝักบั้งออกเอียงบั้งให้เจ้ามือดู

"นี่...ลื้อเห็นไหม แหกตาดูซิ เงินในบั้งใบละร้อยบาทถ้วน ๆ รวมหมื่นฉบับเป็นเงินล้านบาทพอดี" แล้วกิม
หงวนก็แหกปากร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ "ข้าพเจ้าอาเสี้ยกิมหงวนมหาเศรษฐีหนุ่มขอประกาศตัวให้พี่น้องทั้งหลายได้รู้
จักไว้"

เสียงกิมหงวนไม่เบาเลย ทุก ๆ คนที่อยู่ในบ่อนการพนันต่างหันมามองดูเขาเป็นตาเดียว บรรดาอาเสี้ย
ใหญ่ทั้งหลายที่เคยรู้จักกับกิมหงวน ต่างร้องตะโกนเรียกกิมหงวนเสียงลั่น

"กิมหงวนไวย...เสี้ยหงวน...ตัวเสี้ยไวย...อาเสี้ยครับ นี่ยังไงละอาเสี้ยกิมหงวนนักฉึกแบ็งค์อาชีพ คนนี้
แหละ" เสียงจ๊อกแจ๊กจอบแจดงขึ้นจนฟังไม่ได้ศัพท์เจ้ามือจับยี่กีหน้าซัดเผือด เขาได้ยินชื่อเสียงของกิมหงวนมานาน
แล้ว เพิ่งได้เห็นตัวจริงวันนี้เอง เขาเชื่อทันทีว่าในปีใบนี้จะต้องมีเงินอยู่ล้านบาทดังที่อาเสี้ยบอกเขา ฉะนั้นขวัญ
และกำลังใจของเจ้ามือจึงเสียไป เพราะถ้าหากว่ากิมหงวนใช้วิธีแทงทวิจำนวนเงิน เริ่มต้นจากพันบาท, สองพัน
บาท, สี่พันบาท, แปดพันบาท และทวิขึ้นเรื่อย ๆ ไปถูกเข้าทีเดียว เขาก็แทบจะไม่มีเงินจ่ายให้เสี้ยหงวน ถ้าแก้แค้น
ยกมือไหว้เสี้ยหงวนประหลก ๆ

"สวัสดิ์ครับ ตัวเสีย ผมเพิ่งเห็นหน้าตัวเสียวันนี้เอง ส่วนชื่อเสียงผมได้ยินเขาเล่าลือกันมานานแล้ว โอโฮ.... ตัวเสียเอาเงินมาตั้งล้านผมสู้ไม่ไหวหรือครับ คนอย่างผมก็เรียกว่าคนมีเงิน แต่ถ้ามาเทียบกับตัวเสียแล้วก็ผิดกันราวกับฟ้าดินกรุณาแทงแต่พอหอมปากหอมคอเถอะครับ ที่นี้ขนาดเสียใหญ่แทงครึ่งหนึ่งสองพันบาทเป็นอย่าง มาก"

กิมหงวนถูกยกยอปอขึ้นก็ยิ้มแ้มแก้มแทบแตกยกปิบเงินส่งให้เจ้าแห้ว

"เฮ้อ ถือไว้ แล้วอย่ายกยกออกละ จับได้พอเตะตายหน้าเลย"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานไม่จำเป็นก็ไม่ทำหรือครับ"

เจ้ามือมองอาเสียอย่างเคารพนบนอบ

"เชิญครับ ตัวเสีย อย่าให้เกินสองพันเลยครับนี่กว่าสงสารผมเบี่ยน้อยหยอยน้อย เชิญครับ แทงได้แล้ว"

กิมหงวนเปิดฝาปิบหยิบเงินออกมาพันบาท ซึ่งยังมียางคาดรัดปีกธนบัตรไว้ แล้วนับได้พันบาทวางลงบน ชองโอเฉีย

"เอาละเสีย ล้อเปิดได้แล้ว" กิมหงวนพูดกับเจ้ามืออย่างคึกคอง สายตาของพวกนักเลงพนันพากันจ้อง มองดูเสียหงวนเป็นตาเดียว เจ้ามือจับยี่ก็ค่อยเผยยิ้มเล็กน้อย เอ้อมมือเปิดฝาถักออกแล้วร้องขึ้นดัง ๆ

"อั้งเฉีย

"บ๊ะแล้ว" กิมหงวนเอ็ดตะโร "ไม่เป็นไร เงินพันบาทคนอย่างอ้วชนหน้าแข่งจ้างก็ไม่ร่วง ที่นี้อ้วจะแทงล้อให้ หายทองเลย

เจ้ามือมีสีหน้าข่มขื่นขึ้น หลังจากหัวเบี่ยนรวมเงินเอามาและใช้ให้แก่ผู้ที่แทงถูกเรียบร้อยแล้ว เจ้ามือก็ ล้วงมือลงไปในถุงหยิบถักจับยี่ก็ออกมาดูลงล่ออีก คราวนี้พวกลูกค้าไม่มีใครยอมแทง เพราะต้องการดูมหา เศรษฐีแห่งประเทศไทยต่อสู้กับเจ้ามือตัวต่อตัว

กิมหงวนผิวปากเพลงตำรวจ เจ้าแห้วร้องตามเบา ๆ

"ชาติชายเอาไว้ลายตำรวจไทย...."

ดร. ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก เอ้อมมือสกิดเจ้าแห้ว

"อย่าร้องดีกว่าวะ ประเดี๋ยวเขาเกิดบุกเข้ามาบนนี้ก็อวังกันนอกแตกเท่านั้น"

อาเสียนับเงินได้สองพันบาท วางลงบนชองโอเบี

"เฮ้อ....แทง ๒,๐๐๐ บาท"

เจ้ามือหัวเราะ มองดูพวกลูกค้าที่ยืนจับกลุ่มกันอยู่ข้างหลังเขา

"แทงซีครับ เชิญแทง ผมจะเปิดเดี๋ยวนี้"

ไม่ปรากฏว่ามีใครแทงเลย ดร. ดิเรกล้วงกระเป๋าเสื้อเซีทหยิบกล่องแว่นตาออกมาเปิดออก แล้วหยิบแว่น ตาดีฟ้าอ่อนขึ้นมาสวม

"เดี๋ยว ๆ ๆ เจ้ามืออย่าเพิ่งเปิด อี๊วัก อั้งสี่อ๊ว้ย" พูดยกกับหยิบธนบัตรของเสียหงวนทั้ง ๒,๐๐๐ บาทมาวางที่ช่องอั้งสี่

เจ้ามือมองดูนายแพทย์หนุ่มอย่างเคื่อง ๆ

"คุณจะไม่เล่นก็ควักเงินออกมาแทงซีครับ ทำไมจะต้องยกของตัวเสียด้วย บ่อนนี้ เขาไม่เล่นยกกันหรือครับ"

ดร. ดิเรกขมวดคิ้วย่น

"เถอะนำ ลื้อเปิดออกมาเถอะ ถ้าออกโอเบ้อ๊วใช้ให้เพื่อนอ๊วเอง ๒๐,๐๐๐ บาท แต่ถ้าออกอั้งสี่อ๊วเอา เงินอ๊วมีนำไม่ต้องกลัว"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ร้องขึ้นดัง ๆ

"เปิดซี เจ้ามือ เปิดได้แล้ว ไม่มีใครเขาแทงหรือก เขาต้องการดูเสียหงวนต่อสู้อักับลื้อตัวต่อตัว"

เจ้ามือหน้าอเป็นม้าหมากรุก เพราะเขารู้แล้วว่าจับยี่ก็ในกลักที่วางล่อไว้ คือตั้งอั้งสี่เขาจำใจต้องเปิดกลักออกทันใดนั้น เจ้าแห้วก็แหกปากลั่นด้วยความดีใจเหลือที่จะกล่าว

"อั้งสี่ ไชโย รับประทานคุณหมอมของผมรววยแล้ว ๒๐,๐๐๐ บาทหวานเลย ฮะ ฮะ ยกยั้งก็แนซีครับคุณหมอม"

เสียงจ้อกแจ้กจอบเจดั่งขึ้นจนฟังไม่ได้ศัพท์ หัวเบี่ยนนับเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท ส่งให้ ดร. ดิเรกโดยดี เขากับเจ้ามือก็ล่อจับยี่ก็ตาใหม่ต่อไป

"เฮ้า...แทงครับ แทงได้แล้ว"

พล พัชราภรณ์ โยนเงินลงในช่องโอตี ๓๐๐ บาท

"เอวอะ ลองดูสัก ๓๐๐"

ดร. ดิเรกหันมาจู้ปากนายพัชราภรณ์

"โน ๆ ๆ โน โอตี อิทอิส อั้งเฝ้า"

พลอมยิ้ม

"ทำไมแแกรู้ละ"

"เถอะนำ ตามฟอร์มมันต้องอย่างนั้น ออกอั้งสี่แล้วต้องออกอั้งเฝ้าเชื่อกันเถอะ เมื่อกันอยู่อินเดียท่านมหาราชจันทรกุมารรามซิงค์เคยพากันไปเที่ยวบ่อนคาลิโน กันรววยจับยี่ก็ถึงแสนรูปี เจ้ามือเจ้งไปเลย"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะหึ ๆ

"อินเดียมีจับยี่ก็เล่นเหมือนกันหรือ"

"มีซีครับ หวย ก. ข. ก็มี อินเดียเล่นการพนันได้ทุกชนิดเพราะกฎหมายไม่ห้าม พวกท่านมหาราชเล่นเผคินหนึ่งได้เสียกันเป็นล้าน โป๊กเก้อรยั้งจี้ เล่นกันจมไปเลยครับ"

เจ้ามือ จับยี่ก็ แกล้งพูดยังดัง ๆ

"เฮ้า...ไม่มีใครแทงเปิดได้" แล้วเขาก็รับเปิดกลักจับยี่ก็ทันที พลางร้องขึ้นดัง ๆ เหมือนเช่นเคย "อั้งเฝ้า"

"เฮ้ย" กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น "เล่นยังงี้ใช้ไม่ได้โว้ย เรากำลังปรึกษากันยังไม่ทันไรลื้อถือโอกาสเปิดโมฆะโว้ย ตานี้ต้องเลิกล้มกันไปเป็นเงิน ๓๐๐ บาท ของเพื่อนอ้วเอาคืนมา"

เจ้ามือเถียงคอเป็นเอ็น

"ผมจะคืนให้ยังงี้ แทงไม่ถูกผมก็กินซีครับ ผมเป็นเจ้ามือผมมีสิทธิจะเปิดดักเมื่อไรก็ได้"

เจ้าแห้วส่งบีบใส่เงินให้กิมหงวน

"รับประทานอาเสี่ยถือไว้ ผมต้องเอาเงิน ๓๐๐ บาทของคุณพลคืนให้ได้ ม่ายยังงั้นนิบหายผมยอมติดตราง"

นายพัชราภรณ์โบกมือห้ามเจ้าแห้ว

"อย่าอะอะไปเลยวะ ช่างเถอะเงินเพียง ๓๐๐ บาทเท่านั้น เรามาเล่นสนุก ๆ อย่าหาเรื่องเดือดร้อนใจเลย"

เจ้าแห้วทำตาเขยวมองดูเจ้ามืออย่างเดียดดาล

"ล่อใหม่โว้ยเจ้ามือเล่นอย่างนี้ไม่ดีนำเอ้าแก่ นายอ้วกำลังจะเปลี่ยนแทงอั้งเผ่า ลื้อทะเล้งเปิดเสียก่อน เพราะรู้แล้วว่าออกอั้งเผ่า ยังงี้ก็แยซีเพื่อน"

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้น

"เน็บเวอร์ไม้อ้ายแห้ว ตานี้ทุกคนคอยแทงตามกัน ถ้าผิดยอมให้กระที่บเลย" แล้วดิเรกก็ยั่วเจ้ามือซึ่งกำลังล้วงตัวจับขี้กิ้งในถุงใส่กลัก "ว่ายังงี้ เจ้ามือ ควกออกมาซี อ้วแทงที่เด็ดละตานี้"

เจ้ามือล้วงกลักออกมาจากถุงแล้ววางไว้บนโต๊ะ กิมหงวนหันมาถามดร. ดิเรกด้วยความเลื่อมใส

"แกกำลังเฮงมากในทางการพนัน บอกกันหน่อยซีวะคราวนี้ออกอะไร"

นายแพทย์หนุ่มมอฮิม

"แทงลงไปเถอะ โอดี ถ้าผิดกันใช้ให้แก"

"ฮั้! อาเสี่ยอุทานลั่น "แกมั่นใจเอายังงี้เชียวหรือ แกรู้ได้ยังงี้วะ"

ดร. ดิเรกหัวเราะ

"บอกแล้วว่า กันดูตามฟอร์มของมันซึ่งจะต้องออกอย่างนี้ เอาโว้ยแทงพร้อม ๆ กันพวกเรา โปะลงไปทีโอดี ขึ้นแทงคนละที่เจ้ามือจะฉวยโอกาสเปิดเสียก่อน"

เสี่ยหงวนแทง ๒,๐๐๐ บาท เจ้าคุณปัจจนึก ๕๐๐ บาท พลกับ ดร. ดิเรกอีกคนละ ๕๐๐ บาท เจ้าแห้วรีบควกเงินในปีบออกมาแทง ๑,๐๐๐ บาท ทุกคนวางเงินลงไปในเวลาไล่ ๆ กัน

เจ้ามือหน้าซีดเผือดเหมือนกระดาษชำระที่ใช้แล้ว มีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม กลืนน้ำลายติด ๆ กัน เขาแปลกใจยิ่งที่ ดร. ดิเรกยังรู้ว่าเขาออกโอดี เจ้ามือมองดูกองธนบัตรอย่างท้อแท้ทั้งหมด ๔๕๐๐ บาท ด้วยกัน

กิมหงวนยกคิ้วให้เจ้ามือ

"เปิดซีเฮีย"

เจ้ามือสั่นศีรษะ

"ไม่เปิดครับ ผมบอกตัวเสียแล้วว่าอันเพียง ๒,๐๐๐ แทงกันตั้งเยอะแยะยังงี้ ถ้าถูกผมจะเอาเงินที่ไหนให้"

เจ้าคุณปัจฉนีก ๆ ลืมตาโพล่ง

"อ้าวลื้อทำไมเล่นตลกยังงี้เล่าเจ้าแก้อัน ๒,๐๐๐ เราต่างคนต่างแวงนี่หว่า ไม่มีใครแวงเกินที่อื่นเลย แล้วความจริงที่นี้เล่นโดยไม่มีกรออันไซ้ใหม่ล่ะ"

เจ้ามือเถียงเอาข้างเข้าถู่

"ทำไมจะไม่อันครับ ผมบอกไว้ก่อนแล้วว่า อันชองละ ๒,๐๐๐ บาท"

เจ้าแห้ววางบั้งลงข้างกระดาน ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบมีดชุกเล่มเบ้อเริ่มออกมา แล้วยกมือชี้หน้าเจ้ามืออย่างเดียดดาล

"ลื้อจะเปิดหรือไม่เปิด"

เจ้ามือยิ้มซีด ๆ

"เปิดยังงัยกันครับ"

"ไม่เปิดพอแวงตายห่านะ อย่างมากอ้วยอมติดคุก ๒๐ ปีเท่านั้น จะเล่นโกงแบบหน้าด้าน ๆ ยังงี้อ้วไม่ยอม"

เจ้ามือกับลูกค้าช่วยกันโต้เถียง พวกลูกค้าที่ยืนห้อมล้อมอยู่ข้างหลัง ๓สหายเห็นว่าเจ้ามือโกงก็เอะอะขึ้น คราวนี้ภายในบ่อนคาสีโนก็มิเสียงเอะอะเอ็ดตะโร เถียงกัน หน้าดำหน้าแดง ดร. ดิเรกตั้งปิ่นพักออกมาจากกระเป๋ากางเกงยกขึ้นจ้องเจ้ามือ

"อย่านะ อย่าเก็บกติกงเป็นอันขาด ถ้าลื้อหยิบกติกงลื้อต้องเปิด ม่ายยังงั้นอ้วยังลื้อ"

ทันใดนั้น สุภาพบุรุษผู้สูงอายุนรูปร่างอ้วนใหญ่คนหนึ่งก็รีบเดินแหวกกลุ่มประชาชนเข้ามาหา ๓สหาย เขา คือเจ้าสัวเล็ก เจ้าของคาสีโนเถื่อนนี้

"อะไรกันครับคุณ มีเรื่องอะไรโปรดบอกผม" เขาพูดภาษาไทยชัดถ้อยชัดคำ "ผมคือเจ้าสัวเล็กเจ้าของสำนักนี้"

กิมหงวนยิ้มออกมาได้

"ดีทีเดียวเจ้าสัวโปรดบังคับให้เจ้ามือ เปิดกติกงจับยี้ก็เถอะครับ"

เจ้าสัวเล็กหันมาทางเจ้ามือ ส่งภาษาจีนถามเรื่องราวแล้วเขาก็รู้ว่าเจ้ามือคิดจะโกง ๓สหาย จึงขอร้องแกมบังคับให้เปิดกติกง

"ลื้อต้องเปิด บ่อนเราเล่นไม่มีอัน ถ้าลื้อไม่เปิดลื้อผิดสัญญา อ้วจะริบเงินประกันแสนบาทของลื้อ ทำอย่างนี้ไม่ดีน่า เสียชื่อที่หลังใครเขาจะมาเล่น ถึงคราวเสียก็ต้องยอมเสียซี"

เจ้ามือทำตาแดง ๆ เหมือนกับจะร้องไห้ ในที่สุดเขาก็ยอมเปิดกติกงจับยี้ก็ เพราะเกรงว่าเจ้าของสำนักจะริบเงินประกันแสนบาท พอฝากลักแลบออกมา กิมหงวนก็กระโดดตัวลอยร้องตะโกนลั่น

"โอเลี้ยง ! เฮ้ย...โอตีไวย ไม่ใช่โอเลี้ยง ไชโย ๆ"

พลกับดิเรกเจ้าแห้วและเจ้าคุณปัจฉนีก ๆ ต่างร้องไชโยและกระโดดโลดเต้นดีใจไปตามกัน หัวเบ็ยริบละลายยามให้เจ้ามือทันที เจ้าแห้วเป่าปากเป็ยวกระที่บเท้าเร่า ๆ อย่างสนุกสนาน

เจ้าสัวเลี้ยงจู้ยกปากโบกมือห้ามสามสหาย

"เบาครับ เบา ๆ หน่อย อย่าลืมว่าบ่อนนี้ไม่ได้ตีตั้งวันะครับ ประเดี๋ยวตำรวจได้ยื่นเข้า ก็บุกขึ้นมาเล่นงานพวกเราเท่านั้น"

หัวเบี้ยคอปักคออ่อน นับเงิน ๔๕,๐๐๐ บาท วางลงบนช่องโถงใต้ ๓สหายกับเจ้าคุณและเจ้าแห้วตื่นตื่น ยินดีเหลือที่จะกล่าว ต่างแบ่งเงินกันตามที่ตนแทง กิมหงวนได้ ๒๐,๐๐๐ บาท พลกับ ดร. ดิเรกและเจ้าคุณบ้าง นี้ก็ ๕ คนละ ๕,๐๐๐ บาท เจ้าแห้วได้ ๑๐,๐๐๐ บาท

เจ้าแห้วหัวเราะเสียงลั่น ใบหน้าแดงก่ำ พอเก็บเงินใส่กระเป๋าทางเกงกิมหงวนก็กล่าวด้วยความสงสัย

"เฮ้ย แกแทงตั้งพันบาทเชียรวรี"

"ครับ ที่ได้ดลเลย"

"แกเอาเงินที่ไหนมาแทงวะ ไหนแก้วว่าแกหมดตูด..."

คราวนี้เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

"รับประทานเอาเงินของอาเสี้ยในปีนี้เป็นแหละครับ"

"อ้าว...เฮ้ย อ้ายเปรตนี่"

เจ้าแห้วโบกมือ

"อย่าเอะอะไปเลยครับ ผมใส่คืนลงไปในปีแล้วพันบาท"

"อูบะ ถ้าเผื่อตานี้แกแทงผิดล่ะ จะว่ายังไง"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานผมนะไม่ว่าอะไรหรือครับ มีแต่อาเสี้ยจะว่าผม แะะ แะะ ผมได้หมื่นบาทหวานแล้ว" พูดจบ เจ้าแห้วก็มองดูเจ้ามือ "ว่าไงเจ้ามือออกใหม่หรือยังล่ะ จะได้แทง"

เจ้ามือเอื้อมมือจับขันใบใหญ่ตะแคงให้ดู

"เกลี้ยงแล้วครับ เหลือเค้าอีก ๒๐๐ บาทเท่านั้น ผมยอมแพ้ ผมเป็นเจ้ามือจับยี่กีมาเกือบ ๓๐ ปีแล้ว เพิ่งเสียบยับเย็นวันนี้เอง"

สามสหายหัวเราะชอบอกชอบใจไปตามกัน ในเวลาเดียวกันนี้เอง นิกรก็เดินเบ่งตรงเข้ามาหาพรรคพวกของเขาหยุดยืนข้างหลังกิมหงวนยกมือตบป่าอาเสี้ยก่อนข้างแรง

"เป็นยังไง พรรคพวก ได้หรือเสียบ"

เสียบหงวนหันมายิ้ม

"ได้ว้ย เจ้ามือเจ็งแล้ว โดนที่เด็ดเข้าให้หมดตูดเลยกันได้ทั้งหมด ๒๐,๐๐๐ บาท ดิเรกได้ ๕,๐๐๐ คุณอาได้ ๕,๐๐๐ บาท อ้ายพล ๕,๐๐๐ อ้ายแห้วได้ ๑๐,๐๐๐ บาท แพล็บเดียวพวกเราได้เงินถึง ๖๕,๐๐๐ บาท และแกได้ถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท"

พวกนักเลงพากันมองดูคณะพรรค ๔สหายอย่างเกรงกลัว นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แล้วพูดกับกิมหงวน

"คนมีเงินนี่แปลกว้ย ไม่ว่าจะทำอะไรเป็นต้องได้เงินแม้แต่จะเล่นการพนัน นี่แหละเขาว่า เงินมันต่อเงิน"

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ พักหน้ากับนิกร

"แม่ี้อ่างซุดสีก้านมะลิหายไปไหนละ"

นิกรทำหน้าที่เหมือนกินยาถ่าย

"ไม่ไหวครับ อายุตั้ง ๔๐ กว่าแล้ว ทำกระดูก ๆ ยังกะสาวรุ่น ๆ กลืนจึกแ้วแรงเหลือเกินครับ รับประทานไม่ลง ผมเลยตะเปิดไปแล้ว จ่ายค่ารถไปให้ ๒บาท "

ดร. ดิเรกพูดกับคณะพรรคของเขา

"ลองเล่นอย่างอื่นดูเป็นยังงั้ กัันรู้สิ่กว่ากัันกำลังเฮงนะไว้ย"

พลเห็นพ้องด้วย

"จริงไว้ย แกแหวรวากับว่าแกมองเห็นตัวจับยี่กีในกลัก การพนันมันเกี่ยวกับโชค คนไหนมีโชคเล่นอะไรม่กจะได้ แม้แต่ล็อตเตอรี่ก็ถูกรางวัลที่หนึ่ง ลองเล่นน้ำเต่าปูปลาดูบ้างก็แล้วกัน"

กิมหงวนคัดค้านขึ้น

"เล่นตกเบ็ดดีกว่าวะ เพื่อความครึ่กครึ่่นในคณะเสียสิ่กหมื่นสองหมื่นช่างมัน พวกเรารวยแล้ว"

ดิเรกว่า "ถ้าจะให้ดีเล่นไฮโลดีกว่า ไฮรับรองว่าไม่มีเสีย มีแต่ได้ เพราะลูกเต๋ามันต้องออกตามฟอร์มเหมือนจับยี่กีง่า....กัันจำได้ว่า กัันกับท่านมหาราชาสุโขสิงหะประนั้หนบตี เคยรวยไฮโลตั้งหลายแสนรูปี แหวถูกแล้วถูกอีกจนกระทั่งเจ้ามือยิงตัวตายคางคาสีโน"

"โอ. เค." เจ้าแห้วร้องตะโกนลั้่น

นายแพทย์หนุ่มทำคอย่น หันมาทางเจ้าแห้ว

"อะไรของมึงวะ"

"รับประทานเปล่าครับ"

"แล้วเสื่อกร้อ โอ. เค. ขึ้นมาทำไม"

"ปู่ไว้ รับประทานคุณหมอกั้ ผมรวยคาสีโนตั้งหมื่นผมก็ต้องครึ่กครึ่่นรีนเริงบ้างสิ่ครับ"

คณะพรรค ๔สหายพากันเดินดูวงการพนันชนิดต่าง ๆ ผ่านไปทางไหนใคร ๆ ก็พากันมองดูอย่างซึ่้นซึ่้นชมเจ้ามือไฟป้อกนั้งหงอยเหงาอยู่ที่โต๊ะตามลำพัง และเห็น ๔สหายผ่าน มากั้ร้องเรียก

"เชิญครับ ยี่อึดครับ"

ดร. ดิเรกบอกรั้พรรคพวกของเขาหยุด แล้วกล่าวถามเจ้ามือ

"อึ้นเท่าไร"

"ไม่อึ้นครับ บ่อนนี้แหวเท่าไรได้ทั้งนั้น พันบาทก็ได้"

นายแพทย์หนุ่มลั้่วงกระเป๋ากางเกง หยิบธนบัตรออกมานับ แล้ววางลงบนโต๊ะ ๒,๐๐๐ บาท

"อึ้วลองแหวดูสิ่ก ๒,๐๐๐ สิ่"

เจ้ามือนัยน์ตาเหลือกนึกไม่ถึงว่า ดร. ดิเรกจะกล้าแทงมากมายอย่างนี้ แต่เขาเป็นนักเลงการพนันชั้นเสีย จึงคิดว่าอย่างไรเสีย นายแพทย์หนุ่มก็ต้องเป็นหมูชิ้นใหญ่สำหรับเขา เจ้ามือหยิบไพ่ป๊อกขึ้นมาชอย วางลงให้ดิเรก ตัด แล้วแจกไพ่ให้ดิเรกและเขาคนละ ๒ ใบ

นายแพทย์หนุ่มหงายไพ่ขึ้นอย่างหน้าตาเฉย

"น่อบัววน" ดิเรกร้องขึ้นดัง ๆ

เจ้ามือใจหายวาบ เมื่อแลเห็นหนึ่งโพดำและหนึ่งข้าวหลามตัด คณะพรรค ๔ สหายโห่ร้องกันเกรียวกราว

"โอย - ผมตายแน่" เจ้ามือครางอย่างน่าสงสาร

ดร. ดิเรกหัวเราะ

"ก่อนจะตายจ่ายมาให้กัน ๒,๐๐๐ ก่อนนี้แล้วกัน"

ใบหน้าของเจ้ามือซีดเขียว จนสังเกตเห็นถนัดเมล็ดเหงื่อปรากฏออกมาทั่วหน้า เขาเป็นเจ้ามือไพ่ป๊อกแบบเฮงชวยมีทุนอยู่เพียงน้อยนิดเท่านั้น นับอยู่ตั้งนานก็ส่งให้ ดร. ดิเรก

"กรุณาผมเถอะครับ ผมมีอยู่เพียง ๑,๙๐๐ บาทเท่านั้น"

"แล้วกัน" ดร. ดิเรกอุทาน "มีทุนเพียง ๑,๙๐๐ เป็นเจ้ามือยังงั้นนะ ล้อมันเจ้ามือเฮงชวยนี่หว่า"

"ไม่ยอมไว้วัย" เจ้าแห้วส่งเสียงเอ็ดตะโร เอื้อมมือดึงปากกาหมึกซึมที่ปากกระเป่าเสื้อเจ้ามือเอามาถือไว้

"ขาดอีก ๑๐๐ บาท กันเอาปากกานี้ก็แล้วกัน"

เจ้ามือหน้าจ๋อย

"เอาไปเถอะครับ มีแต่ด้ามไม้ ๆ เท่านั้น ตัวปากกาและเครื่องในของมันไม่มีเลย ว่า - ช่วยเหลือเกินวันนี้"

คณะพรรค ๔ สหาย หัวเราะกันอย่างครื้นเครงพากันเดินต่อไปอีก เจ้าแห้วยกบ๊อบไว้บนบ่าอย่างหน้าตาเฉยอาลัยนักการพนันคนหนึ่งกำลังเล่นถั่วอยู่ ท่าทางคงจะหิวแลเห็นเจ้าแห้วเดินผ่านมาก็ร้องเรียก

"เฮ้ - ตู้งขางปอเปี๊ยะ มานี้ไว้วัย"

เจ้าแห้วสะดุ้งโหยงแล้วหัวเราะ

"หนอยแน่ เห็นเป็นแจ๊กขายตู้งขางปอเปี๊ยะไปแล้วไหมล่ะ ชะ ช้า"

ก่อนจะไปถึงวงไฮโล ก็ผ่านมาทางโต๊ะรับซื้อเครื่องเพชรทองรูปพรรณและของมีค่า นิกรบอกให้พรรคพวกเขาหยุดก่อน แล้วเดินเข้ามาหาเจ้าแห้วเพื่อขอซื้อนาฬิกาคืน

"เจ้าแห้ว อ้าวขอซื้อนาฬิกาคืนไว้วัย"

เจ้าแห้วอึ้ง

"ผมนั่งดูคุณอยู่นานแล้ว ตั้งแต่คุณเล่นจับยี่ก็ได้เงินแสน นึกว่าอย่างไรเสียคุณก็ต้องมาซื้อคืน ได้ซื้อครับ ไม่เป็นไร แต่ผมคิดค่ารักษา ๕๐๐ บาท"

"ฮ้า" นิกรอุทานขึ้นดัง ๆ "ค่ารักษาตะหวักตะบวยอะไรกันวะ ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นเอาตั้ง ๕๐๐ บาท อย่าให้มันหน้าโลहितนักเลยนำเจ้าแห้ว อ้าวให้ ๕๐ บาทก็แล้วกัน รวมเป็น ๓,๕๕๐ บาทถ้วน" พูดจบนายจอมทะเล้นก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบเงินออกมานับ

"ไม่ได้ครับ ถ้าไม่จ่ายค่ารักษาให้ผม ๕๐๐ บาทผมก็ไม่ยอมขายคืนให้คุณ นาฬิกาเรือนนี้มันเป็นสิทธิของผมแล้ว"

นิกรหันมาทางเพื่อนเกลอของเขา

"ว่าไงไว้ยพล"

"ว่าไง ก็ต้องยอมเขานะซี ถ้าแกอยากได้มันกลับคืน เพราะแกขายให้เขาแล้วนี่หว่าเมื่อแกไม่ซื้อเขาก็ไม่ทำอะไร"

เจ้าคุณบ๊วยนี่ ๗ พูดเสริมขึ้น

"แถวที่ตั้งแล้วซื้อไปเถอะ ขึ้นกลับไปบ้านไม่มีนาฬิกาอะไรมาต้องเล่นงานแกแย่งทีเดียว จะหาว่าแกถอดใจให้ลูกน้องนั่งนอน เรื่องมันจะไปกันใหญ่ หมู่นี้แม่ประทังก็เล็ดลมไม่ค่อยดีเสียด้วย นึกจะร้องไห้ก็ร้อง นึกจะหัวเราะก็หัวเราะ"

"นั่นนะซีครับ" นิกรพูดเบา ๆ "ผมสงสัยว่าเป็นกรรมพันธุ์"

ท่านเจ้าคุณทำคายน

"เปล่าไว้ย เดี่ยวตีบให้หรือก ทะลึ่ง"

นิกรหัวเราะ นับเงินได้ ๔,๐๐๐ บาท โยนลงบนโต๊ะ

"เอ้า - เอาไป เอานาฬิกาของอ้อมมา"

ถ้าแก่มือหัวเราะลั่น ส่งเงินให้ลูกน้องของเขานับ เมื่อตรวจนับจำนวนถูกต้องเขาก็ตั้งลิ้นชักโต๊ะออก หยิบนาฬิกาข้อมือเรือนทอง สายทองคำออกมาส่งให้นายการุณวงศ์อย่างพิถีพิถัน

"ขอบคุณครับ นึกว่าช่วยกัน เวลาคุณเสียหมดตัวผมก็ช่วยรับซื้อของคุณ ทำให้คุณว่ารวยถึงแสนบาท เจ้ามือเจ๊งไปเลย แล้วคุณก็ช่วยผมนิด ๆ หน่อย ๆ ฮี ฮี"

นิกรค่อนข้างหลับประหลឹอกจัดแจงสวมนาฬิกาข้อมือตามเดิม ต่อจากนั้นคณะพรรค ๔สหายก็ตรงมายังวงไฮโลซึ่งมีคนเล่นอยู่ประมาณ ๕- ๖ คนเท่านั้น เจ้ามือเห็นเข้าก็เริ่มเสียขวัญ เพราะรู้ว่าเศรษฐกิจกลุ่มนี้คือเจ้ามือจับยี่ก็มาแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม เจ้ามือคนนี้ได้มีไปแล้วด้วยเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิงในการพนัน หากินทางนี้มานานแล้ว จนกระทั่งสามารถฟังเสียงลูกเต๋ารู้ว่าออกอะไร

เจ้ามือคิดว่า คืนนี้ไม่เขาก็คณะเศรษฐกิจกลุ่มนี้แหละจะต้องล้มจมฉิบหายขายตนกันไปข้างหนึ่ง เขาร้องเชิญคณะพรรค ๔สหายเป็นอย่างดี

"เชิญครับ เชิญคุณอดหนุนผมบ้าง" แล้วเขาก็หันมาส่งภาษาจีนกับหัวเบ๊ย ถ้ามถึงเงินทุนที่มีอยู่ในหีบเหล็กใบใหญ่ข้างตัว เมื่อได้รับรายงานว่ามีอยู่ประมาณ ๕๐,๐๐๐ บาท เขาก็ยิ้มออกมาได้

เจ้ามือเปิดฝาครอบลูกเต๋าล่อหน้า ๔,๕,๖ แล้วเขย่ายกฝาครอบปิด

"แทงครับ เชิญแทงได้ เท่าไร ๆ ได้ทั้งนั้นแหละครับ ไม่มีการอื่น"

พล, นิกร , กิมหงวน, ดร. ดิเรก เจ้าคุณปัจฉิม ๙ ต่างเลือกแทงตามความพอใจของตน พลกับนิกรแทง
หนึ่งคนละ ๒๐๐ บาท เสียหวนแทงสี่ ๑,๐๐๐ บาท เจ้าแห้วแทงสูง ๑๐๐ บาท เจ้าคุณปัจฉิม ๙ แทะห้า ๕๐๐
บาท

เจ้ามือยิ้มให้ ดร. ดิเรก

“ทำไมคุณไม่แทงล่ะครับ เชิญชี้ครับ”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าหงึก ๆ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยออกมาปึกหนึ่ง นับได้ ๓๐๐
บาทวางลงบนช่องเลข ๖ แล้วยกคิ้วให้กับเจ้ามือ

“เปิดชี้ถ้าแก่ เตรียมจ่ายเงินให้อ้าวได้แล้ว ออก ๖ เด็ดขาด”

เจ้ามือหัวเราะ เอื้อมมือเปิดถ้วยครอบลูกเต๋าขึ้นร้องประกาศดัง ๆ

“สองสามหก ไฮโล”

เป็นอันว่า ดร. ดิเรกคนเดียวเท่านั้นที่แทงถูก หัวเบี้ยรวบเงินเข้ามาวางหน้าตัก เว้นแต่ช่องหกของ ดร. ดิ
เรกแล้วจ่ายเงิน ๑,๕๐๐ บาทให้ คณะพรรค ๔สหายมองดูนายแพทย์หนุ่มด้วยความแปลกใจเหลือที่จะกล่าว

“เฮ้ - หมอ” อาเสียร้องลั่น “ทำไมแกเฮงยังงี้วะ แกแทงราวกับว่านัยน์ตาของแกมองทะลุถ้วยครอบลูกเต๋า
ได้แล้วแกรู้ด้วยว่ามันจะออก ๖”

ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“การพนันเกี่ยวกับเฮงชวย ขณะนี้ไอกำลังเฮงเอ้าล่อใหม่ชี้เจ้ามือ”

เจ้ามือยังมีกำลังใจคึกคักเข้มแข็ง เพราะเสียไปเพียง ๑,๕๐๐ แต่ได้กินมา ๒,๐๐๐ เป็นอันว่าไม่ได้เสีย เขา
เปิดถ้วยครอบลูกเต๋าล่อหนึ่งสามต่อ แล้วปิดฝาครอบเขย่าจานลูกเต๋าท่าเบา ๆ

“แทงครับ เชิญแทงได้”

พลกล่าวถาม ดร. ดิเรกเบา ๆ

“ตานี้แทงอะไรดีละหมอ กันชูยกแกเสียแล้วละโว้ย”

ดร. ดิเรกวางเงิน ๔,๐๐๐ บาทลงบนช่องหนึ่ง คราวนี้พล, นิกร, กิมหงวน, เจ้าคุณปัจฉิม ๙ และเจ้าแห้ว
ต่างก็ควักเงินออกมาแทงตามนายแพทย์หนุ่มอย่างสนุกสนาน เป็นการแทงเพื่อล่อมเจ้ามือ อาเสียกิมหงวนแทง ๑๐
,๐๐๐ บาท เจ้าคุณปัจฉิม ๙ ๕,๐๐๐ บาท นิกรใจป้านับเงินวางลงไป ๑๐,๐๐๐ บาทเท่ากับกิมหงวน พลแทง ๒,
๐๐๐ บาท เจ้าแห้วแทง ๑,๐๐๐ บาท

“รับประทานที่เด็ดแล้วครับ รับประทานรวมทั้งหมด ๓๒,๐๐๐ บาทพอดี ไฉย - รับประทานถ้าออกหนึ่งผม
หัวเราะฟันหักเลย”

บรรดานักเลงการพนันที่ยืนจับกลุ่มอยู่ข้าง ๆ ๔สหาย ต่างหยิบเงินออกมาแทงหนึ่งบ้าง แทะกันคนละ
หลายร้อยบาท บางคนถึงพันบาท เจ้ามือหน้าซีดเผือดไม่มีใครแทงเลขอื่นเลย

“เปิด เจ้ามือ เปิดได้แล้ว” นักการพนันร่างใหญ่คนหนึ่งร้องขึ้นดัง ๆ

เจ้ามือยกหลังมือขวาป้ายเหงื่อที่หน้าผาก ค่อย ๆ เอื้อมมือที่สั้นรัวเปิดถ้วยที่ครอบลูกเต๋า พอแลเห็นหน้า
ลูกเต๋า ทุก ๆ คนก็แหกปากตะโกนขึ้นด้วยเสียงอันดังพร้อม ๆ กัน

“หนึ่งสามต่อ ไฮโย”

แล้วเสียงจ๊อกแจ๊กจอบแจ็กดังขึ้น กิมหงวนโผล่เข้ากอด ดร. ดิเรก

“เก่งมาก หมอ แกกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญไปแล้วแกแทงราวกับตาเห็นอย่างนี้เจ้ามือหมดตุตแน่ จ่ายทรัพย์
ไว้หัวเบี่ย อย่าทำเป็นนั่งคอตก ฮะ ฮะ วันนี้พวกอ้วจะแทงพวกลื้อให้หมดตุตไปตามกันทีเดียว”

หัวเบี่ยหยิบเงินออกมานับแล้วจ่ายให้ รวมทั้งหมดเป็นเงิน ๔๒,๐๐๐ บาท เจ้ามือลุ่มตัวลงนอนบนยกพื้น
พูดกับหัวเบี่ยของเขาด้วยเสียงสั้นครือ

“เฮ้ย พัดให้อ้วหน่อยไว้ย เป็นลมแล้ว”

นิกรหัวเราะลั่น

“ว่ายังไงเจ้ามือ ล่ออีกซีเราจะได้แทง”

เจ้ามือสั้นศีรษะ

“แจ้งแล้วครับ เหลือเงินอีกนิดหน่อย ขึ้นให้คุณแทงถ้าแทงถูกผมอาจจะไม่มีเงินจ่ายให้ ว่า - เค๋าเป่เกิดมา
จากท้องพ่อท้องแม่วันนี้ช่วยที่สุด”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังลั่นห้อง เจ้ามือไฮโลแจ้งไปอีกคนแล้ว เสียงจ๊อกแจ๊กจอบแจ็กดังไปทั่วห้องโถง
พวกเจ้ามือน้ำเต้าปูปลา, เจ้ามือถั่ว, เจ้ามือตกเบ็ดเสียขวัญไปตามกัน ต่างนึกเกรงกลัวเศรษฐกิจหนุ่มคนละนี้ ซึ่งเล่น
แบบ “ทีเด็ด” แทงถูกทุกทีอย่างน่าประหลาดใจยิ่ง

กิมหงวนกวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณแล้วกล่าวกับพรรคพวกของเขา

“ไปไว้ย บุกเจ้ามือถั่วพวกเรา คินนี้่น่ากลัวจะต้องเอากระสอบใส่เงินกลับบ้าน บา - ยิงเล่นก็ยงรวย”

คณะพรรค ๔สหายบุกมาทางวงถั่ว พวกนักเลงการพนันแห่ล้อมล้อมตามมาด้วย ทุกคนเลื่อมใสในความ
สามารถอันเร้นลับของ ดร. ดิเรก และเตรียมแทงตามนายแพทย์หนุ่มแบบเทกระเป่า

เจ้ามือถั่วเป็นจिनรูปร่างอ้วนพุงพลุ้ย เขาจ้องตาเขม็งมองดู ๔สหาย แล้วเขาก็ยกมือไหว้ยอมจำนนโดยไม่มี
มีเงื่อนไข

“แะะ แะะ ผมไม่สู้พวกคุณหรือครับ สู้ไม่ไหวแน่ไม่มีเงินมาแทงตั้งล้าน แล้วแทงเก่งเสียด้วย เจ้ามือจับยี้ก็
และเจ้ามือไฮโลแจ้งไป ๒คนแล้ว กรุณาอย่าเล่นเลยค รับ”

นิกรหัวเราะคึก

“อะไรเจ้าแก ของพรรคนี้มันเกี่ยวกับโชคน่า ลื้ออาจจะมีโชคดีกว่าพวกเราก็ได้ อ้วมีเงินแทงนี้หว่าไม่ให้อ้ว
เล่นอย่างไรกัน

เจ้ามือยกมือไหว้ประหลก ๆ

“ผมสู้ไม่ได้จริง ๆ ครับ พุนของพวกคุณมันมากมายเหลือเกิน กรุณาผมเถอะครับ ผมยอมแพ้”

“ฮื้อ” กิมหงวนร้องลั่น “ลื้อนี้ใจเสาะจริงไว้ย เอาขี้จี้ใหม่ละ อ้วเป็นเจ้ามือแล้วลื้อเป็นคนแทง”

เจ้ามือสันศิริชะ

“ไม่สู้ครับ

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๓ กล่าวกับ ๔ สหาย

“เขายอมแพ้แล้วอย่าเล่นกับเขาเลยวะ ยืนดูเขาเล่นดีกว่า คินนี่เราร่ำรวยพอแล้ว ประเดี๋ยวখনเงินเอาไปเก็บบ้านแล้วไปเที่ยวกันให้เย็นปาย” พูดยบท่านก็ยิ้มให้กับเจ้ามือ “ออกต่อไปเถอะเถ้าแก่ พวกอ้วไม่เล่นหรือก ตามสบายเถอะเถ้าแก่ไม่ต้องกลัว”

เจ้ามือยกมือไหว้อีก สีหน้าของเขาเข้มขึ้นขึ้นเขาเริ่มกำถั่วต่อไป ผลักเบี้ยจันจำนวนหนึ่งออกมาจากกองของมันแล้วยกถ้วยปิดครอบ พวกนักเลงการพนันต่างวางเงินลงไปตามช่อง ๑ ถึง ๔ สุดแต่ใจรัก แทงเลี่ยม , แทงก๊ก, แทงอ้อตามความพอใจของตน

ผู้หญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลัง ดร. ดิเรก ถือเงินพันบาทไว้ในมือ หล่อนตามนายแพทย์หนุ่มมาจากวงไฮโลด้วยความเลื่อมใสในความสามารถอันผิดมนุษย์ของเขา หล่อนเบียดเข้ามายืนข้าง ๆ ดร. ดิเรก กระซิบกระซาบถามเขาเบา ๆ

“แทงอะไรดีคะ”

นายแพทย์หนุ่มมองดูหน้าเจ้ามือเสียก่อน

เมื่อเจ้ามือไม่ได้สนใจกับเขา ดิเรกก็กระซิบบอกหล่อน

“สามครับ แทงอ้อเลยคุณ”

หล่อนถอนหายใจหนัก ๆ หยิบเงินวางลงบนช่องสาม เจ้ามือตรวจดูลูกค้ำเห็นแทงกันเรียบร้อยแล้วก็เปิดถ้วยครอบถั่วออก ใช้ไม้แฉงเบี่ยทีละ ๔ เบี่ย ผลที่เหลือคือ ๓ แม่สาวงามผลอดตัวร้องออกมาดัง ๆ

“อู๊ยสาม ถูแล้ว สามต่อเลย ขอขอบคุณมากนะคะ”

เจ้ามือสะดุ้งโหยงจ้องมองดู ดร. ดิเรกทันที

“โห - คุณครับ กรุณาผมเถิดครับ ถึงคุณไม่แทง คุณกระซิบบอกให้คนอื่นแทง ผมก็เจ็งเหมือนกัน กรุณาไปทางอื่นเถอะครับ ม่ายยังงั้นผมไม่อาจจะเล่นต่อไปได้”

แม่สาวงามรับเงิน ๓,๐๐๐ บาท มาจากหัวเบี่ยแล้วหยิบทุน ๑,๐๐๐ บาทของหล่อนขึ้นมาด้วย ความดีใจทำให้หล่อนกระพุ่มมือกราบลงบนแขนนายแพทย์หนุ่ม

“ดิฉันขอฝากตัวเป็นสานุศิษย์ของคุณด้วยคนนะคะ”

ดิเรกหัวเราะ

“อย่าเลยครับ ผมไม่ใช่เขียนหรือกคุณ แต่ผมกำลังมีโชค ผมนี้กว่ามันจะออกอะไรมันก็ต้องออกอย่างนั้น”

หล่อนทำตาหวานให้เขา

“บ้านคุณอยู่ที่ไหนคะ ดิฉันอยากจะไปกราบเท้าคุณที่บ้าน”

“แะะ แะะ อย่าเลยครับ เมียผมไม่เหมือนคนอื่นที่หึงซะมัดญาติ แล้วพอดตาของผมก็คอยกันทำไม่ยอมให้ผมติดต่อกับผู้หญิงอื่นหรือครับ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ เดินเข้ามาแทรกกลางแล้วพูดกับนายแพทย์หนุ่ม

“เฮ้ย ๆ กลับบ้านเสียทีเถอะไว้ย เจ้ามือเขาไม่สู้แล้วจะมายืนหาหอกอะไรกัน”

ดร. ดิเรกหันม่ายกคิ้วกับหญิงสาว

“นี่แหละครับพ่อตาผม”

คณะพรรค ๔สหายยืนสนทนากันอีกสัก กครู่ก็พากันเดินออกไปจากห้องโถงของบ่อนคาสีโน ท่ามกลางสายตาสงสัยของนักการพนันที่เฝ้ามองดูอย่างเลื่อมใสในความสามารถ เจ้าแห้วแบกเป้เงินเดินลอยหน้าเฉิบ ๆ

เมื่อลงบันไดมาถึงชั้นล่างคนยามทั้งสองคนก็รีบลุกขึ้นยืนโค้งคำนับ กิมหงวนส่งธนบัตรใบละร้อยให้ขลุ่ยหนึ่ง

“เฮ้อ! เอาไปแบ่งกันอ้ายน้องชาย พวกอีวันนี่รวยหลายแสนสบายไปแล้ว”

คนยามตกตะลึงพริ้งเพริด แล้วตะโกนให้พรอาศีเยี้ยกิมหงวนเสียงดัง ๔สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๗ และเจ้าแห้วพากันมาที่รถคาคิแล็คเก็ง กิมหงวนไขกุญแจเปิดประตูรถออกทุกคนขึ้นไปนั่งบนรถคุยกันเสียงเอะอะเอ็ดตะโร

“กลับบ้านไว้ย” นิกรพูดขึ้น “เอาเงินไปเก็บเสียก่อนแล้วค่อยไปเที่ยวกัน”

ทุกคนเห็นพ้องด้วย คาคิแล็คเก็งถูกสตาร์ทเครื่องเข้าเกียร์คลานออกไปจากที่นั่นอย่างแจ่มจ้า ดร. ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ถอดแว่นตาสีฟ้าอ่อนออกมาเก็บใส่กระเป๋า แล้วหยิบแว่นตาสายตาสีดำกรอบทองออกมาสวมตามเดิม ไม่มีใครรู้ความจริงว่า แว่นสีฟ้าอ่อนนั้นคือแว่นพิเศษ ซึ่ง ดร. ดิเรกประดิษฐ์ขึ้นนานแล้ว คุณสมบัติของแว่นนี้สามารถมองทะลุไม้หรือโลหะทุกชนิดได้ เว้นแต่เสื้อผ้า ดังนั้นนายแพทย์หนุ่มจึงมองแลเห็นตัวจับยี่กีในกลัก, ลูกเต๋า, และเมล็ดถั่วในฝาครอบ ตลอดจนกระทั่งไพ่ปก ซึ่งทำให้เจ้ามือหมดสติไปตาม ๆ กัน